Akbaba

Kruçef — Aport!

TÜRKİYE

BANKASI

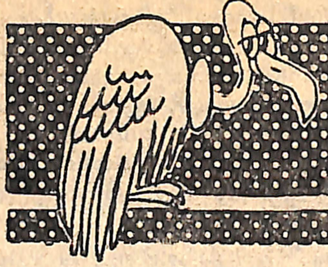
1 kişiye %6 FAİZLİ

150,000

LİRALIK DEVLET TAHVİLİ

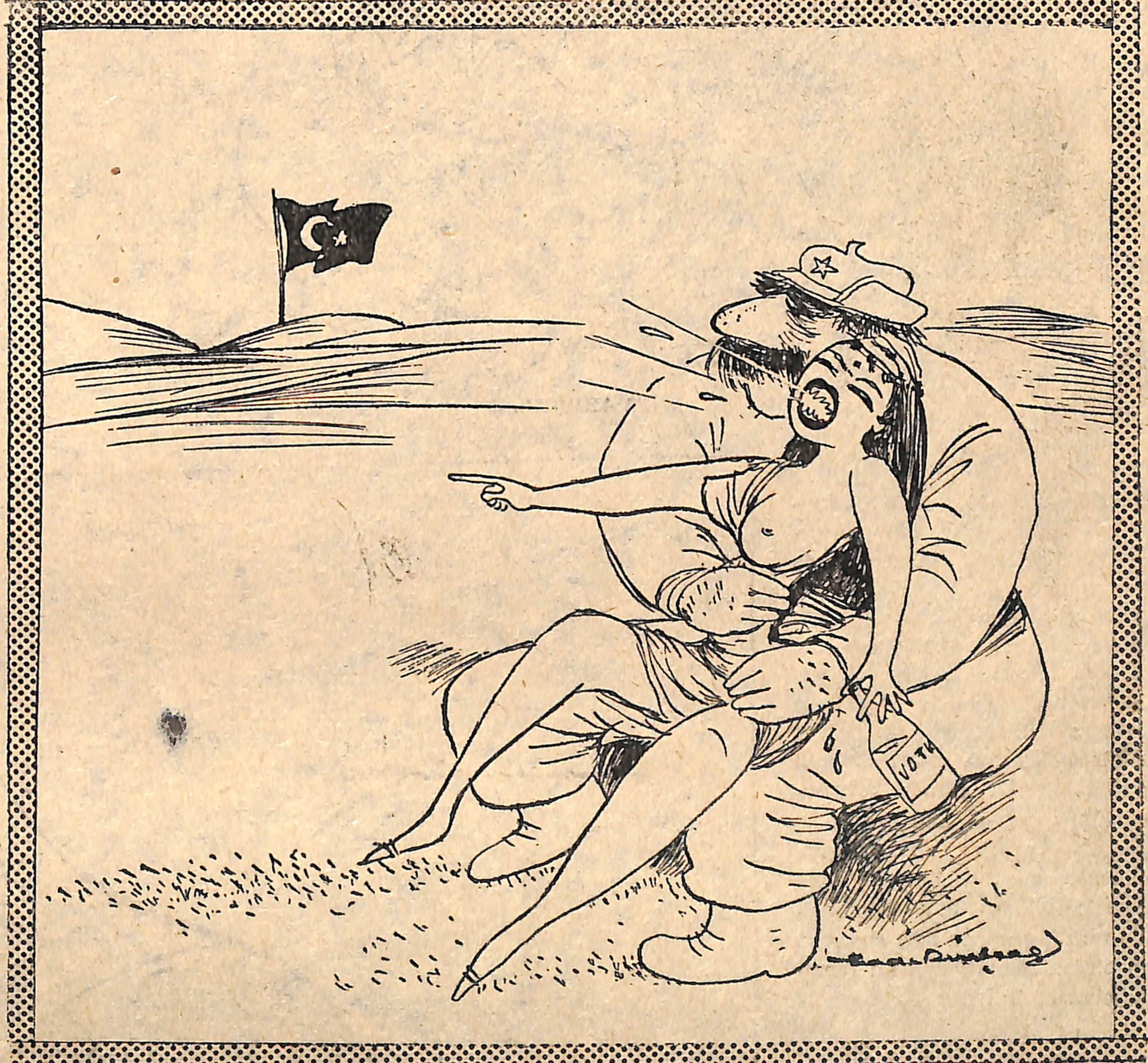
ayrıca **24** APARTMAN DAİRESİ ve 326.250 liralık çeşitli para ikramiyeleri

FAAL d 370

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Bize Ne Lâzım?

Suriye — Yetişin dostlar... Türkiye bana tecavüz edecek!..

BİZE ne lâzım?.. Listesini yapmağa kalksak Akbaba'nın yirmi sayfasına sığmaz: Terziye sorarsanız, iğne lâzım, iplik lâzım, telâ lâzım, kumaş lâzım. Doktora sorarsanız, artık adlarını bile unutmağa başladığımız ilâçlar lâzım. Sosyeteye sorarsanız... Hayır, onlara hiç bir şey lâzım değil, canları ne isterse gidip Avrupa'dan alıyorlar. Ama, ev kadınına sorarsanız, peynir lâzım, zeytin lâzım, hattâ vita yağı bile lâzım!.. Başka?.. Musluk lâzım, cam lâzım, traş bıçağı lâzım, mürekkep lâzım, kâğıt lâzım, gözlük lâzım, lâstik lâzım ve fabrikadan tutunuz da merhum traktörlere kadar her şeye yedek parça lâzım... Değil mi?

Hayır, değil!.. Bize her şeyden evvel bir Hyde Park lâzım!

Hyde Park, bilirsiniz elbet, Londra'da bir ormandır. Havuzlarında paytak ördekler, beyaz kuğular yüzen bir orman.

Bu orman, daimî bir miting meydanıdır. Kürsülerinde, etrafına dinleyiciler toplanmış hatipler görürsünüz.

Ne mi söylerler?.. Ne isterlerse: İngiltere kralının paytahtında, isterlerse kraliyet aleyhinde bile konuşmak hürriyeti vardır!

Hyde Park'ta kürsüler, bir ücret karşılığı kiralanır. Saati biten, ama sözü bitmiyen hatip, isterse bedelini verir, vaktini uzatır.

Arasıra, lâfı çok, parası az züğürtlere rastlarsınız. Bunlar, şapkalarını ellerine alıp dinleyicilerinden para toplar, kürsü kirasını öyle öderler!

İşte bizim için, yoldan da, imardan da, kalp ilâcından da önce lüzumlu gördüğüm şey budur: Bir hürriyet parkı.

Bırakalım, orada herkes konuşsun: Anneler, babalar, kocalar, karılar, çocuklar. öğretmenler, öğrenciler, esnaf, şoför, politikacı, hattâ karaborsacı... Hattâ bozguncu!..

Binlerce ağzın küçücük deliklerinden kulaklara boşalan gizli fısıltılar, orada ses olsun, çığlık olsun, yumruk olsun...

Kısa bir zaman sonra görülecektir ki, nice sinirli insanlar rahatlamış, nice öfkeli vatandaşlar yumuşamış, ağız gazetesi yayınlarını durdurmuş. Artık kulaktan kulağa dedikodu, dudaktan dudağa fiskos yok.

Hele bu hürriyet parkındaki kürsülerin kirası, bulunduğu şehre öyle bir gelir sağlıyacaktır ki, sayın Menderes'in hayalindeki İstanbulu yıkıp yapmağa yetecek de artacaktır bile...

Yusuf Ziya ORTAÇ

※

MİLYONER HÜKÛMET TABİBİ

NE zaman milyonlardan söz açılsa, elimde olmadan beni bir düşüncedir alır. Bu milyonlar nasıl bir çalışma ile kazanılır, diye kendi kendime hesaplamaya başlarım. Zenginin malı, züğürdün yalnız çenesini değil, kafasını da yorar. Bereket versin, arada sırada da olsa bu milyonların nasıl bir çalışma ile kazanıldığı bir polis vak'ası ile gazetelere de düşer de, işin püf noktasını öğrenirim.

Bakın, geçenlerde bir afyon kaçakçı çetesi yakalandı. Çetenin başkanı bir hükûmet doktoru imiş. Bu doktorun dört tane apartımanı, bir buçuk milyon lira da parası varmış. Kaçakçı çetesinin başkanı olan doktor ifadesinde:

«— Şahsî servetimi meslekî çalışmalarıma borçluyum» demiş.

Bundan daha güzel bir suç itirafı olabilir mi? Hangi meslekî çalışma a efendi? Zehirli içki kaçakçısı çetenin başkanlığından sanık hükûmet doktoru, diyelim ki, afyon kaçakçılığı yapmamıştır. Ama bir hükûmet doktorunun dört apartıman kurması, milyoner olması, afyon kaçakçılığından daha mı az suçtur?

Dört apartıman ve milyon, sonra da hükûmet tabibi... Püff!..

Ne zaman milyon sözü geçse, elimde değil, bu milyonlar nasıl kazanılmıştır, diye acı acı düşünürüm. Ne var ki, sık sık yakalanmıyorlar. Arada bir...

YAZISIZ!..

Provalar!

Yeni İstanbul gazetesinde, ilk sayfada bir resim vardı. İzci kılığında iki kızımız, arkalarında yine izci öğrenciler, başları aşağıda, ayakları havada gidiyorlar.

Resim altında «Resim, Ankara'daki provalar sırasında çekilmiştir» yazılı idi.

Bu resim böylecene, provalar sırasında çekilmişse, demek provalar böyle yapılmıştı: İzciler başları yerde, dike kalkmış, ayakları yukarıda yürüyorlardı.

Resme bakanlardan biri:

— Yok canım, resmi gazeteye ters basmışlar, dedi. Başka biri:

— Sanmam, dedi, bu yıl belki de Ankara'da provalar başaşağı yapılıyordur.

Bir türlü doğrusunu anlıyamadık; provalarda izci gençler başaşağı, ayakları havada mı geçtiler, yoksa resim gazeteye ters mi basılmıştı?

Susuz!

ESKİDEN yalnız yaz aylarında İstanbul su sıkıntısı çekerdi. Şimdi sonbaharda da susuz kalıyoruz. Geçen gün bir gazete «Samatya semti on günden beri susuz» diye yazıyordu. Gazetenin ne demek istediğini anlıyamadım. Yâni, «Samatyalılar ne kadar şanslı insanlar, yalnız on gündür susuz» mu, yoksa «Zavallı Samatyalılar on günden beri susuzluktan yanıyor» mu demek istiyor. Samatyalılar yalnız on gündür susuzsalar, öpüp başlarına koysunlar. Çünkü biz Erenköy'ünde tam beş aydan beri susuzuz. Hep birden Samatya'ya mı taşınsak, bilmem ki...

Neler yoktu?

İSTANBUL Üniversitesinde şimdiye kadar neler yoktu? Nelerin sıkıntısı çekiliyordu? Bir bir sayalım. Önce profesör sıkıntısı çekiliyordu. Yabancı profesör bulunamıyordu. Kitap yoktu. Öğretim araçları ya eksik, ya da yoktu. Lâboratuvarlar yetişmiyordu. Öğretim araçları yoktu.

Bütün bu yoklara - gazetenin yazdığına göre - iki yok daha katılmış; havagazı ve su...

Şimdi İstanbul Üniversitesinde su da yokmuş, havagazı da... Bu kadar yok karşısında insanın:

— Hava var mı, hava?.. diye soracağı geliyor.

Farsçada «nâ», «yok, sız» demektir. Nâhak, haksız gibi... «Bî» de yine «yok, sız» demektir; Bî insaf, insafsız gibi...

Eski şairler «buğaz» denilen bilmece - şiirler söylemeğe meraklı idiler. Şair Nâbî de kendisini şu mısra'daki bilmece ile tanıtmış:

«İki yoktan ne çıkar
Fehmedelim bir kere.»

«Nâ» ile «bî», yâni iki yoktan Nâbi çıkıyor.

İstanbul Üniversitesi kaç yoktan çıkıyor acaba?

Kruçef — Var mı bana yan bakan?!..

Muhalif radyo

Dün gece, bir dost evine davetliydik: İçkili, yemekli bir davet... Kafalar hafif dumanlanırken radyo başladı:

Kimseye etmem şikâyet, ağlarım
ben halime,

Arkasından başka bir inilti:

Nâle-i cangâhı canan duymuyor,
Neyleyim tedbire takdir uymuyor

Arkadaşlardan bir C.H.P. li derin bir «ooof» çekerek kadehi dikti.

Radyo başka bir şarkıya başlamıştı:

Sinei süzanıma âhım yeter,
Pek perişan oldum Allahım, yeter!

Hürriyet Partisi adaylarından bir genç, gözlerinden yaşlar akarak hıçkırmağa başlamıştı.

Şimdi Necmi Rıza Akısan'dan başka bir şarkı dinliyorduk:

Cihan leyl-ü nehar ağlar benim-
çün,

Millet Partili bir avukat, sofraya, kadehleri sarsan sert bir yumruk indirdi:

— Yahu, bu alaturka şarkı değil, seçim sonu konseri be!..

D.P. ileri gelenlerinden ev rahibi, gülümseyerek cevap verdi:

— Bir de iktidar radyoda muhalefete söz söyletmiyor diye şikâyet edersiniz... İnönü'ye, Karaosmanoğlu'na, Bölükbaşı'ya söz versek, bunlardan daha fazla ne söyliyebilirler acaba?..

göz ucu ile Avrupa

ARRİVA DERCİ ROMA

★ İtalyanların en büyük parası on bin liret. Bizim resmî kur hesabiyle elli liradan az... Ama, görseniz ne cakalı şey: Cebinize on tane koydunuz mu, gebe kadına dönersiniz. Servetiniz, acemi yankesicinin bile gözünden kaçmıyacaktır.

Bunun bence bir faydası var: Hiç bir İtalyan yanında beş, altı bin lira taşıyamaz!

Taşırsa ne mi olur?

Vitrinler o kadar güzel, o kadar kandırıcı, o kadar, o kadar, o kadar ki... Mutlaka eve dönünceye kadar cüzdanınızı boşaltırsınız!

★ Roma'da yer yer kornişler var. Bir balkondan bütün şehri seyredebilirsiniz.

İstanbulu düşünüyorum: Cihangir sırtlarından, Fatih sırtlarından, Çamlıca sırtlarından böyle birkaç korniş, değil yalnız turistler, bizim için bile karşısında saatlerce dalacağımız bir tabiat ve tarih ufku olmaz mı?

★ Ağaç, İtalya'da vatandaştır. Kimse, hayatına, hürriyetine el uzatamaz. Anıt binaların cephesini örten dallar bile, göğün maviliği içinde, dev kollarını açarak rahat rahat geriniyor.

★ Piasa d'İspanya'da caddeye inen geniş, uzun merdiveni görmelisiniz: Mermer basamaklar, çiçekler içinde kaybolmuştur: Beyaz, kırmızı, mor çiçekler...

Onlara bakarken, Yenicami merdivenlerinde uyuklayan, paçavralar içindeki perişan çocuklarımızı düşündüm...

★ Her şey güzel, her şey temiz, her şey düzgün...

Bu başarının tek sırrı var: Bilgiye, tecrübeye, ihtisasa saygı. Bir adam gösterdiler:

— Dış ticaret anlaşmalar dairesi müdürü!

Kaç yıldır bu işin başındaymış, biliyor musunuz?

On yedi!

Avrupa'da iktidar değişiyor, ihtisas oturuyor!

★ Dündenberi, nereye gitsem kulağımda hazin bir türkü var:

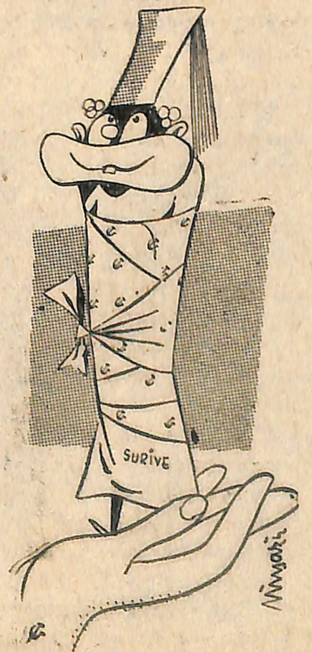
Arriva derci Roma!

Gözlerimde de minarelerimizin beyaz hayali...

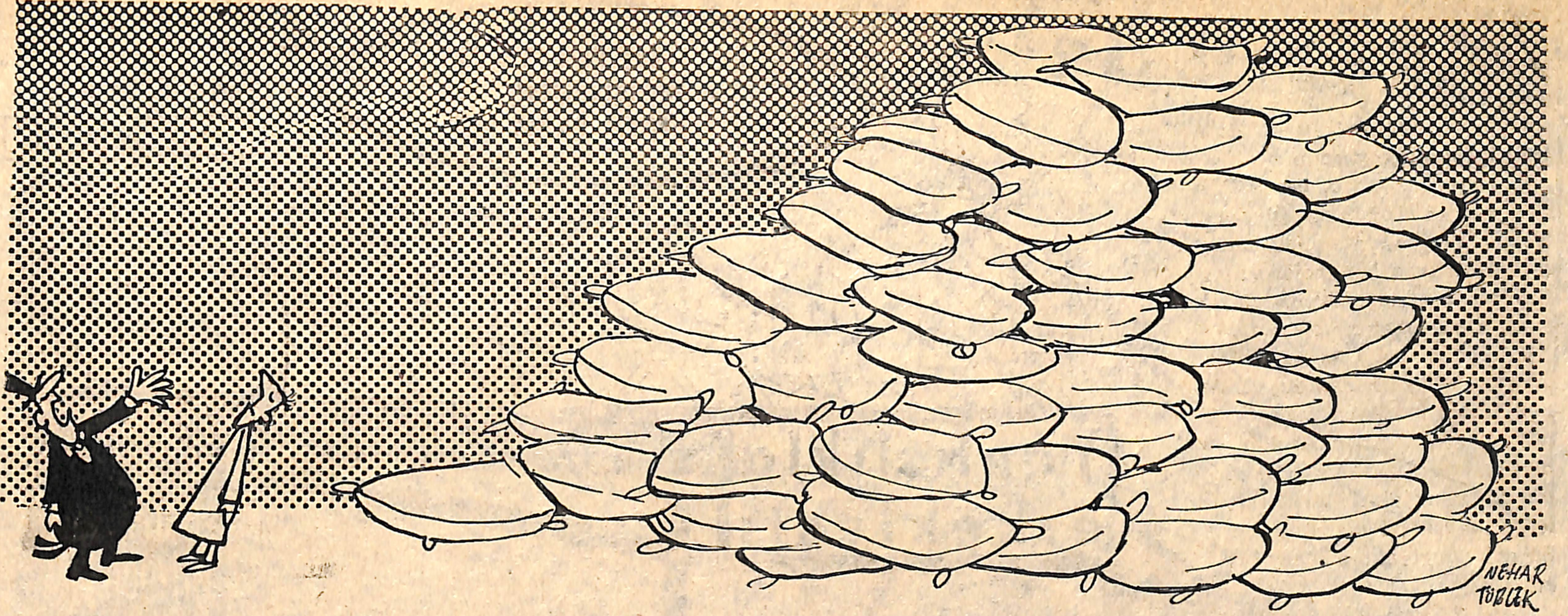
Yarın PAA ile uçuyoruz.

— Allaha ısmarladık Roma!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Araba al bağla,
Geç karşısına ağla...

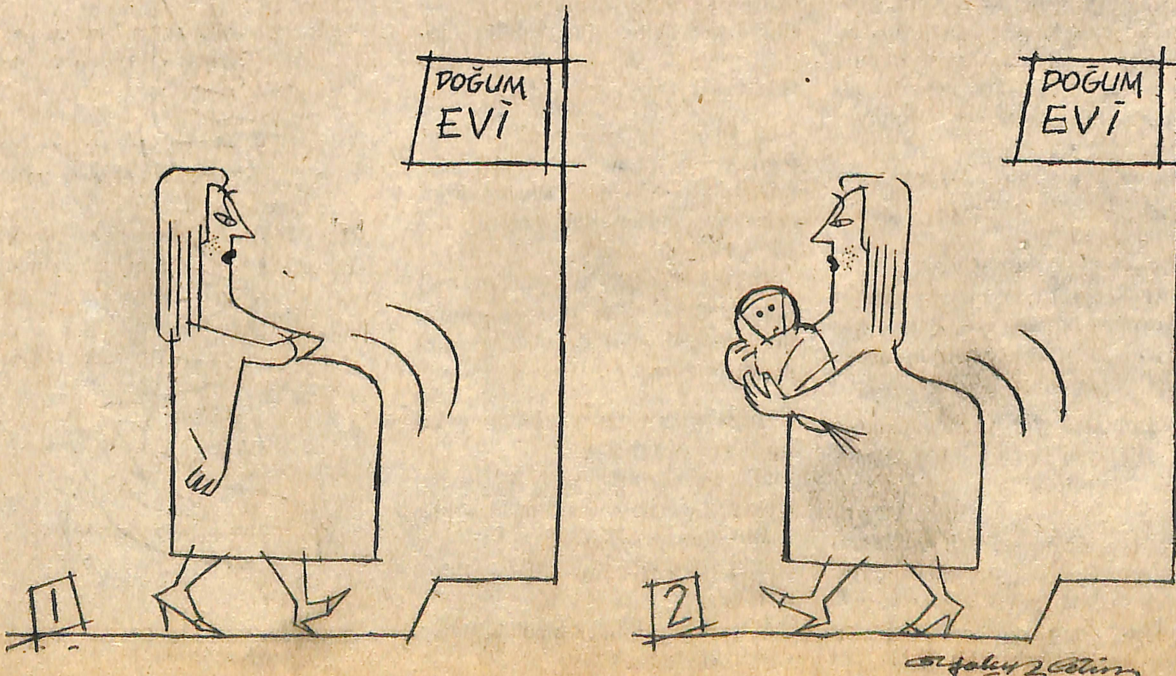
— Kahveleri dağıtmaya lüzum kalmadı... Saklayın da gelecek seçimde dağıtırız!..

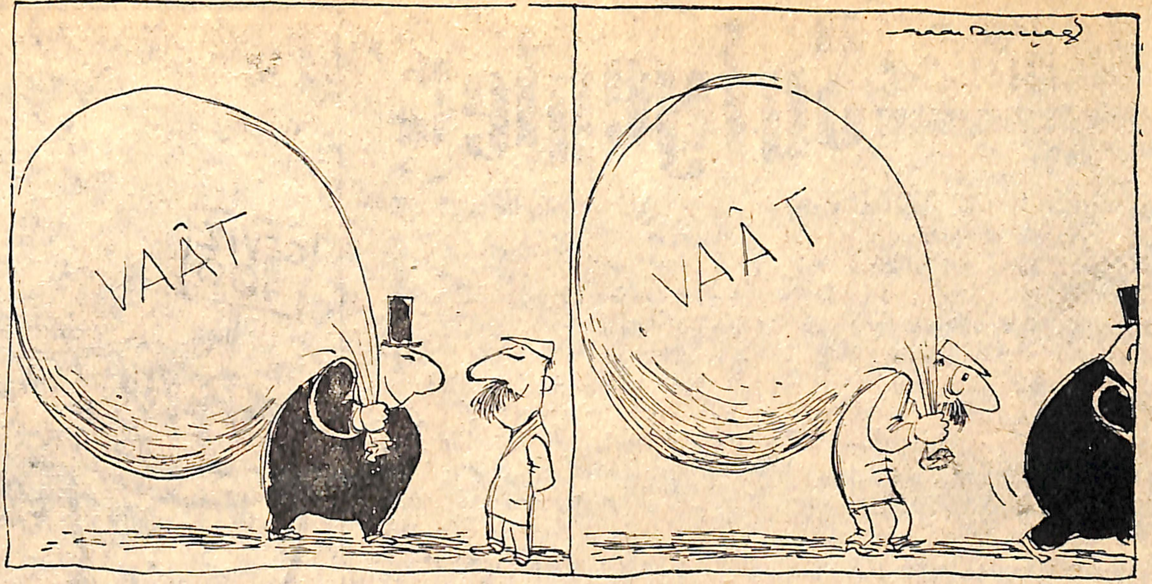
★ Yazan : AZİZ NESİN

KADİR Efendi kardeşim, bak seni kendi yerime yerleştirdim. Velâkin sana bir çift sözüm daha var. İyi dinle. Babamın oğlu olsan söylemezdim. Sana bu dairenin esrarını veriyorum. Kayın biraderim olduğundan değil Kadir Efendi. Vallaha ondan değil. Seni bu dairedeki yerime koymak için bin liranı aldım. Bin lirayı hak etmek için söylüyorum bunları. Ben doğru bir adamım. Seni kandırmak istemem. Hem hemişeriyik, bir köydenik hemi de bacını tuttuğumdan akrabayık. Sonra ardımdan «bin pangınotumu aldı, beni yetmiş kâğıtlık bir işe yerleştirdi. Haram olsun» deme. Mayışı yetmiş liradır ama, otuz, kırk ta bahşişten toplarsın, yüz yirmi kaymeyi bulur. Ben senden bin kâğıdı, sana yüz yirmi liralık iş bulduğumdan ötürü almadım. Ben sana dairenin esrarını vereceğim. Bin liranı ondan ötürü aldım. Başkası olsa, tövbe olsun, demem. Velâkin sen hısımımsın. Sana belleteceğim dersi bine değil, on bin liraya alamazsın. Ben bunu dokuz yılda öğrendim Kadir Efendi. Dokuz yıl burada yetmiş lira mayışla hademelik ettim. Daha on beş gün öncesi başhademe oldum. Başhademelikte durucuyum sanma. Görürsün, sen de burdasın, ben de, ayına kalmaz daha bir yüksek işe geçerim Kadir Efendi. Bir kere dairenin esrarını öğrenesiye kadardı iş. Ondan sonrası kolay. Dokuz senede öğrendiğimi sana dokuz dakikada anlatacağım. Kulağını aç Kadir Efendi.

Ben bu daireye girincek, koş oruya, koş buruya, kahve söyle çay söyle, çanta getir, evrak götür... ipim kesildi Kadir Efendi. Burada bir Zübeyir Bey var Kadir Efendi. Ben daireye geldiğimde şu dipteki odada bir küçük memurdu. İki ay geçti, geçmedi şef oldu. Şef olunca dedikodu aldı, yürüdü. Hiç bir değeri yokmuş. Ben anlamam ya, okuması yazması da yokmuş. Yahu, böyle adamdan şef mi olur, falân filân demeğe kalmadı, bu Zübeyir müdür muavini olmasın mı Kadir Efendi. Herkes şaştı kaldı. Arkasından herifin söylemiyorlar ya, yüzüne geldi mi hepsi jelpençe... Aman Kadir Efendi, beni aldı bir merak. Bu adamın kerameti nedir diye, başladım düşünmeye. Derken Kadir Efendi, bu Zübeyir Bey müdür olmadı mı? Müdür yahu... Bunlar hep iki yıl içinde oluyor. Bu herifte iş var, dedim. Kendisine yamanmaya çalışıyorum, olmuyor. Arkasından koşuyorum, önünde durup, selâm veriyorum, iki büklüm oluyorum. Fırça elimde hemen üstüne varıp, üstünü başını süpürüyorum. Ne yaptımsa para etmedi. Kadir Efendi. Uzatmıyalım, bu Zübeyir Bey önce müfettiş oldu, derken genel müfettiş... Dört yıla kalmadı, başımıza genel müdür oldu, çıktı. Merak eden bir ben değilim, herkes te benim gibi bu adamın ne hüneri var da fırt fırt yükseliyor diye merakta. Hani aklına kötü şey gelmesin Kadir Efendi. Öyle büyüklere şunu bunu da götürmez. Namusuna namuslu... Derken Kadir Efendi, bundan altı ay öncesi bir yolunu buldum. Zübeyir Beyin odacısı oldum. Başladım kollamaya... Geceyi gündüze kattım. O nerde, ben orda. Her bir işini ben görmeye başladım. Desturun Kadir Efendi, helâya gitse, havlu elimde kapısında bekliyorum. Bana da bir güveni var, hiç sorma. Dayireden çıktı mı, beni arkasına alıyor. Çantası elimde. O nereye, ben oraya... Cömert te haa Kadir Efendi. Her nereye gitse, beni götürür. Pazar günü de beni ayırmıyor. Ne ettimse iç yüzünü öğrenemiyorum. Derken Kadir Efendi, günlerden birgün, beni arkasına aldı, Beyfendi'nin yanına gittik. Beyefendi'nin yanına gittik dersek, öyle kolay bir iş belleme. Beyfendi'nin yanına salavatla giriliyor. Seni, beni koymazlar. Ama, ben Zübeyir Beyin ardında olduğumdan, kimse ses etmiyor. Önden ona selâm veriyorlar, arkadan bana. Zübeyir Bey, Beyefendinin odasına girdi, ben kapıda kaldım. Aradan, bir beş dakika geçti, geçmedi. Bizim Zübeyir Beyin sesini duydum. Ama ağlıyor... Yahu, ne oldu, dedim. Kapıda biri daha olmasa gözümü anahtar deliğine uyduracatım. Onu yapamadımsa da, kulağımı kapıya yanaştırdım. Zübeyir

YAZISIZ!..

Seçimden evvel!..   Seçimden sonra!..

Beyin sesini iyice duyuyorum. Beyefendiye,

— Aman, diyor, ayağınızı öpeyim, diyor, köleniz olayım, diyor...

Ne iştir, neye yalvarır?.. Kulağımı kapıya yapıştırdım.

— Beyfendi, diyor, ben zâtiâlinize candan bağlıyım. Öl deyin, öleyim. Yalnız, bir istirhamım var. Yalvarırım, beni aman şu (...) Beyden kurtarın. Köleniz olayım, ölene kadar uşağınız olayım...

Aman Kadir Efendi, beni bir korku aldı, korkudan ter boşanmış. Yahu, bu bizim Zübeyir Bey çıldırdı mı? Beni ondan kurtarın diye yalvardığı adam, Beyfendi'nin en yakın akrabası. Bir içtikleri su ayrı gidiyor. Duyarsa bu Zübeyir Beyi paçasından tutar, atar.

Bizim Zübeyir Bey yalvardıkça, Beyefendi de gülüyor. Ben dışardan kahkahalarını duyuyorum. Bizimki yalvardı, yakardı. Sonra çıktı dışarı.

Ben, eyvah, dedim. Ordan çıktık. Zübeyir Beyin arabasına bindik. Öteki Beyefendi'nin yanına gittik. Zübeyir Bey içeri girdi. Ben yine kapıdayım. Ama bu sefer gözümü deliğe uydurdum. Zübeyir Bey içeri girer girmez, yol keçesi gibi kaldırdı kendini, bu sefer bu Beyefendinin ayaklarının dibine attı. Ağlamaklı bir sesle başladı yalvarmağa:

— Kulunuz olayım. Ölene kadar köleniz olayım efendim. Yalvarırım. Beyefendi. Ben zatiâlinize karşı nasıl bağlıyım. Ah Beyefendi, sizden bir istirhamım var, köleniz, kulunuz olayım, beni şu «...» Beyden kurtarın...

Saçlarım fırça kılı gibi dikildi. Yahu, bu Zübeyir Bey ne yapıyor?

Anahtar deliğinden bakıyorum, Beyfendi de, ayağı dibindeki Zübeyir Beyin başını okşuyor, keyifli keyifli de gülüyor, hih, hih, hih...

— Olur, olur... Sen merak etme Zübeyir...

— Aman Beyfendi, kulunuz, köpeğiniz olayım, beni elinden kurtarın...

Çaktım dalgayı Kadir Efendi: Ancak dokuz yıl sonra Zübeyir Beyin esrarını çözdüm.

İki, üç günde bir bu Zübeyir Bey, üç beyfendi'den birine gidiyor.

— Aman beni şu (...) beyden kurtarın, başka şey istemem.

Ondan çıkıp öbürüne gidiyor. Onun ayaklarına kapanıyor:

— Kölenizim... Ölene kadar bendenizim... Beni (...) beyden kurtarın, başka rey istemem.

Kadir Efendi, bu üç beyefendi, dışardan bakarsan can ciğer arkadaş. Ama bilmezsin, içlerinden birbirlerine diş biliyorlarmış. Bizim Zübeyir Bey bu dalgayı çakmış. Bir ona gidiyor yalvarıyor, bir öbürüne gidip yalvarıyor. Bu da dalkavukluğun bir türlüsü Kadir Efendi. Daha durur muyum kardeşim? Baktım, Zübeyir Beyin en yakın arkadaşı kim? Mürsel Bey... Tamam, Kadir Efendi... Bir sabah Zübeyir geldi, odasına girdi. Arkasından daldım içeri. Dalmamla, kendimi balıklama attım ayaklarına... Şaşırdı. Geri kaçtı. Ayaklarından tuttum. Başladım ağlamaya:

— Aman Beyfendi, aman... Ben, zatiâlinize candan bağlıyım. Öl, deyin, şuracıkta öleyim. Köleniz olayım, kulunuz olayım, köpeğiniz olayım Beyefendi... Ölene kadar uşağınız olayım. Yalnız...

Güldü.

— Yalnız, ne var? dedi.

— Yalnız Beyefendi, bir istirhamım var, beni şu Mürsel Beyin elinden kurtarın...

Bir kahkaha koyuverdi.

— Ulan köpoğlu köpek!.. dedi. Hemen ayağa fırladım,

— Buyur Beyim! dedim.

— Doğru söyle, dedi, bunları gidip benim için de Mürsel Beye söyledin mi?

— Daha söylemedim Beyim, dedim, şimdi burdan çıkıp onun odasına gideceğim.

Sırtımı okşadı,

— Aferin ulan! dedi, dersini iyi almışsın. Seni başhademe yaptım.

İşte Kadir Efendi, işler böyle. Ben sana bin liraya bu işi satmadım, dairenin esrarını sattım Kadir Efendi.

Aziz Nesin

Artık uyandı millet, bir tek uyur kalmadı.
Bir oturan kalkmıyor «gel, sen buyur!» kalmadı.
Eski muhaliflerden Hikmet Bayur nerede?
Demokrat olup bitti, Hikmet Bayur kalmadı.

Sıkıyı görüp oldu muhalifler muvafık,
Muhalifler içinde benden muzur kalmadı.
Dostlar refaha erdi alarak hakkı huzur,
Onlardan sıra gelip bize huzur kalmadı.

Söylenecek ne varsa seçimlerde söylendi,
Kahvede konuşacak avur zavur kalmadı.
Hepsi de yükselerek erdi başı göklere,
Boydaşlarım içinde benden bodur kalmadı.

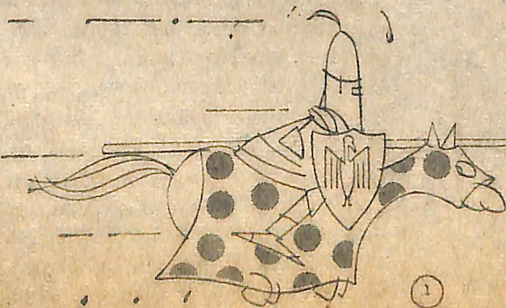
Şu gidişe bakarak sabah, akşam okuruz,
Hep okuya okuya gözlerde nur kalmadı.
Siyaset sahasına geçeli tekme, yumruk,
Futbol sahalarında eski kır, vur kalmadı.

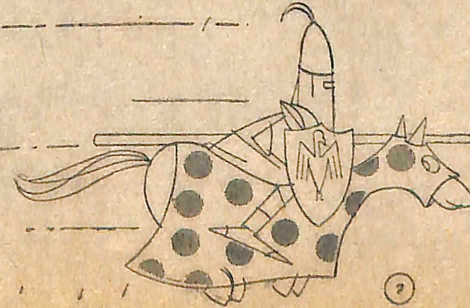
Seçimde çamurları attılar birbirine,
Temizlendi sokaklar, çirkef, çamur kalmadı.
İkramiye maaşla tıkanmıyor delikler,
Delik deşik olmayan bir tek memur kalmadı.

Alarak yeni tedbir kanbur kanbur üstüne,
Memlekette ilâçlık bile kanbur kalmadı.
Sazlar, sözler, nutuklar coşturdu hepimizi,
Patladı dümbelekler, kanun, tanbur kalmadı.

Seçim nutuklarında harcandı bütün lâflar,
Söylenecek söz bitti, uydur uydur kalmadı!

FALAN - FİLAN

Unutulan Sutyenler

GEÇENLERDE, gazetelerde şaşılacak bir haber çıktı. Adalar, Boğaz, Kadıköy vapurlarında yolcuların unuttukları eşyanın çoğu neymiş, biliyor musunuz? Sütyen ve kadın külotu.. Cepten paranın, anahtarın, mendilin düşmesi, paketin unutulması anlaşılır, ama külotla, sütyen nasıl düşer, nasıl unutulur? Sonra, vapurlarda en çok unutulan eşya, haydi diyelim külot olsun, ama neden erkek külotu değil de kadın külotu? Beni epi düşündürdü. Kadınlar erkeklerden daha mı unutkan, daha mı dalgın? Sonra düşüne düşüne buldum. Bir kere erkekler sütyen kullanmazlar ki, düşürsünler. Külota gelince, elbette erkeklerin külotu düşmez. Ayakta pantalon varken, külot nasıl düşebilir, takılır kalır. Ama erkekler de kadınlar gibi entari, etekl:k giyselerdi, siz o zaman düşen donları görün. Külotlardan, yollardan geçilmezdi. Hattâ beceriksiz erkeklere «donunu toplamaktan âciz» demezler mi? bereket versin, pantalonlar var da erkek külotları, kadınlarinki gibi düşmüyor.

Külot düşüyorsa, suç külotların değil, lâstiklerin. Lâstikler çürük, hemencecik çat diye kopuyor. Lâstiği kopunca da külot düşüveriyor.

Külot lâstiği neden kopar

Gençliğimde güzel bir kadınla tanışmıştım. Kadının hoşuna gitmek, gönlünü çalmak için, yapmadığım şaka kalmıyordu. Bildiğim bütün gülünçlü fıkraları anlatıyor, ardarda espriler yapıyordum. Güzel kadın, ben anlatırken hem gülüyor, hem de ikide bir de,

«— Güldürmeyin rica ederim...» diyordu.

O öyle söyledikçe, ben de büsbütün işi komikliğe vuruyorum. Kadın;

«— Ay n'olur, yapmayın. Güldürmeyin, yalvarırım...» diyordu.

O kadar yalvardı ki,

— Aman, dedim, gülmek kötü bir şey mi gülüm? Hep gülelim.

— N'olur, güldürmeyin artık dedi.

— Peki, neden?

— Lâstik kopar da ondan...

— Ne lâstiği?..

— Lâstik canım... Lâstik kopar vallahi... Aman güldürmeyin!

Hiç durur muyum. Bütün hünerimi gösteriyordum. Kadın gülerken gülerken çat diye bir ses duyuldu. Olmalıydınız da kadını görmeliydiniz. Güzel kadının diri, dinç bütün yuvarlak çizgileri, o çat sesi ile beraber yoğurt konan torba gibi birden aşağı sarkıvermişti. Güzel kadının yüzündeki gülme de dondu, yüz çizgileri de aşağı sarktı. Şaşırmıştım.

— Ne oldu kuzum? dedim.

— Daha n'olacak, koptu işte, dedi. Güldürdünüz güldürdünüz, en sonunda lâstikleri kopardınız?

— Ne lâstiği? dedim.

— Hepsi, dedi, korsemin lâstiği, sütyenimin lâstiği, külotumun lâstiği... Bütün lâstiklerim koptu işte...

Lâstikleri kopunca, güzel kadın da, patlamış otomobil lâstiği gibi sönüvermişti.

Oradaki yaşlı bayanlardan biri,

— Bir kadının lâstiklerinin dayanıklık derecesini ölçmeden onu güldürmek centilmen bir erkeğe yakışmaz, diye beni haşlamıştı.

O günden beri iki kahkahaya dayanamayan çürük lâstikleri sevmem. Ne zaman katıla katıla gülen bir kadın görsem, içimden,

— Eyvah, şimdi lâstikleri kopacak...... diye bir korku geçer.

GÖBEK ÖLÇÜSÜ

Dördüncü dereceden bir politikacı tanıdığım vardır. Hiç bir ziyafeti kaçırmaz. Birgün bir konuşma sırasında,

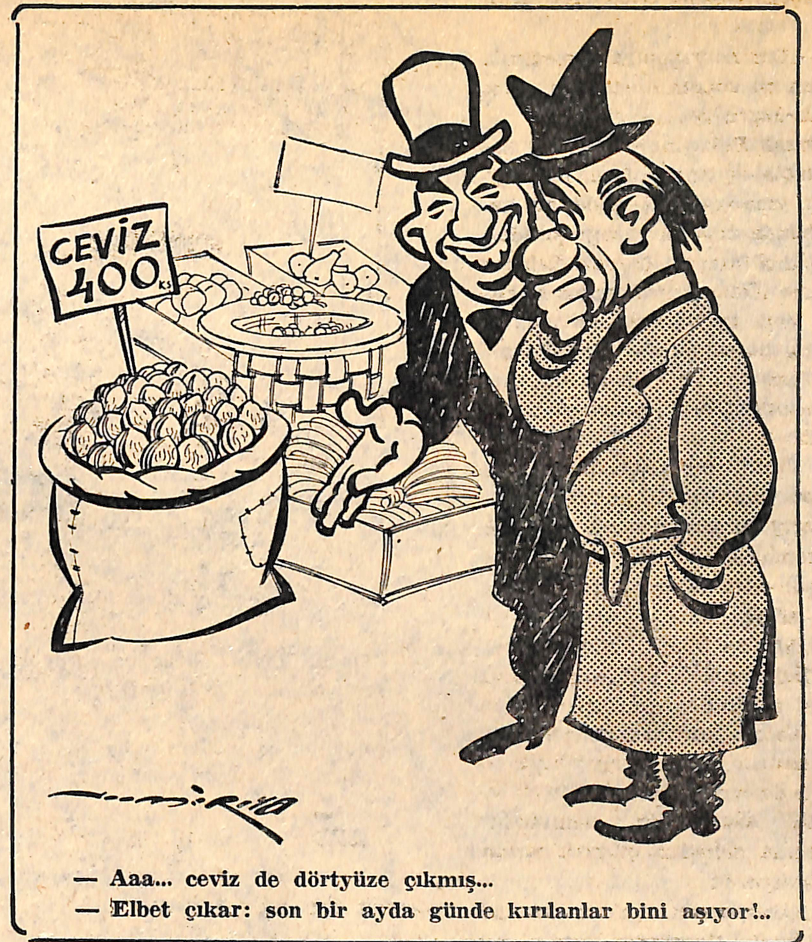
— Lâstik masrafı yıkıyor, dedi.

— Ne lâstik masrafı? dedim.

— Ayda yirmi, otuz lira gidiyor, dedi.

Cebinde metrelerle don lâstiği bulundururmuş. Ziyafetlerde göbeğine don lâstiği dayandıramıyormuş.

«— En sağlam lâstik, altı porsiyona kadar dayanıyor. Ondan sonra her porsiyonda bir donun lâstiği koptukça, bir yere girip lâstik değiştiriyorum» diyordu.

— Aaa... ceviz de dörtyüze çıkmış...
— Elbet çıkar: son bir ayda günde kırılanlar bini aşıyor!..

İPTEN DON UÇKURU

Külot düşmesinin türlü nedenleri vardır. Okuldayken Sarsak Bekir, dediğimiz bir arkadaşımız vardı. Top oynamasını hiç beceremezdi. Ama yine de top oynamak isterdi. Biz onu takıma almı yoruz diye de kızardı. Nasıl takıma alalım, Bekir, öyle bir Sarsak Bekir ki, ayağına topu versen, kale de bom boş olsa, gerilir gerilir, top şurda dururken, o gider, ya iki adım sola, ya üç adım sağa, toprağa bir sıkı şut çeker, ayak kabının burnu dört parmak toprağa gömülür. İşte böyle bir Sarsak Bekir. Biz takıma almazdık. Ama o hem bizden iri, boğa gibi de kuvvetli, hem de zorba olduğundan zorla takıma girerdi. Bir hastalığı da ille santrfor oynayıp, gol atacak. Maç başladığından bitesiye kadar, hiç durmadan,

— Pas versene ulaaan!.. diye bağırır, sahada dört dönerdi. Pas verirler, kaçırır. Vermezler bağırır. Sarsak Bekir, başımızın belâsı. Okullar arası futbol şampiyonası yapılıyor. Sarsak Bekir'i takıma almadık. O, alacaksınız, diye tutturdu. İş ciddî idi. Teker teker başa çıkamadığımızdan yirmi kişi birden Sarsak Bekir'i bir iyi döğdük ki, herkes de beğendi. Dayağı yedikten sonra Sarsak Bekir yalvarmaya başladı:

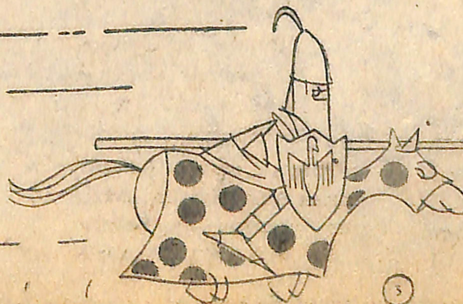
— İki gol atmazsam alçağım. Beni sahanın ortasında döğün!

Sarsak Bekir'i takıma aldık. Almasak, başımıza bir belâ çıkaracak.

Başka bir lise ile maçımız vardı. Hakemin ilk düdüğü ile beraber Sarsak Bekir de,

— Pas versene ulan!.. diye bağırmaya başladı. Taahhütlü posta havalesi ile göndermeli ki, Bekir topu tutsun.

Geçmiş zaman biz altı, yedi gol yedik. Oyunun bitmesine beş, on dakika kala Bekir'in ayağına top geldi. Önünde de kimseler yok. Tam topa şutu çekecekken, lâstiği kopup da donu aşağı düşmez mi? Artık nasıl zorlanmış ki, lâstik kopmuş. Bekir, bir şaşaladı. Kırk yılda bir, gol atacak. Donunu mu toplasın, yoksa şut mu çeksin? Don ayaklarına düştü. O da topa saldırdı. Saldırmasıyla da, don ayaklarına takıldı, yere kapaklandı.

Maçtan sonra dövemedik Bekiri.

«— Ben ne yapayim kardeşim... Benim ne suçum var. Namussuz lâstik koptu işte...» diyordu

Sarsak Bekir'in don lâstiği ikinci maçta üç kere koptu, biz bağladık, yine koptu. Hem de tam kale önünde topa vuracağı sırada.

Üçüncü maçta, Sarsak Bekir'in donuna lâstik yerine uçkur bağladık. Yine koptu. Ondan sonraki maçta, çamaşır ipi geçirdik donuna. Tam kalenin önüne geldi, topa vuracakken don belinden düştü. Bekir:

— Yahu, diyordu, bakın nasıl zorlanıyorum... Ne kuvvet! İpleri koparıyorum kardeşim. Düşünün, ip kopmasa, donum düşmese de, bir şut çeksem, kaleciyi kale direğini söküp götüreceğim.

Dediği doğruydu Sarsak Bekir'in. Ondan sonra, beline ne kadar kalın ip bağlarsak bağlıyalım, tam topa vuracakken belindeki ip kopuyor, donu aşağı düşüyordu. O da bir eli önünde, bir eli ardında, seyircilerin kahkahaları arasında sahadan çıkmak zorunda kalıyordu.

Aradan yirmi yıldan çok zaman geçti. Gazeteden, vapurlarda en çok kadın külotu ile sütyen unutulduğu haberini okurken Sarsak Bekir'le beraberdik:

— Bekir, dedim, top oynarken hani senin de donun düşerdi...

Bekir güldü:

— Düşmezdi canım, dedi, ben kendim donun ipini elimle çeker koparırdım.

— Neden?

— Yahu, topa vurmıya kalksam vuramıyacağım. Haydi vurdum, diyelim, top kaleyi bulmıyacak. Siz de beni döğeceksiniz Ne yapayım? Ben de donun uçkurunu koparırdım. Şutu çekememekten-se, donsuz kalmıya razı idim birader.

Vapurlarda en çok düşürülen, unutulan eşyanın kadın külotu ve sütyen olduğu haberinin çıkmasından birkaç gün sonra, gazetelerde bir haber daha çıktı: Fransız kadınları çok sütyen kullanıyorlar. Bu sütyenlere yılda 600 ton, evet 600 ton kauçuk harcanıyormuş.

Acaba bizim kadınlar ne kadar sütyen kullanıyorlar, Herhalde Fransız kadınlarından geride değillerdir. Yalnız bir şey varsa, bizimkiler sütyenleri kullanamıyorlar da vapurlarda unutuyorlar. Bir unutmasalar, bizimkiler Fransız kadınları bastırırlar.

ÜSTAD'ın MACERALARI

YAŞASIN MUHALEFET

YAŞASIN İKTİDAR

NEHAR TÜBLEK

KAYSERİ :

Sayısı altmış yediyi bulan vilâyetlerimizden biridir. Pastırması, halısı ve halkının zekâsı meşhurdur.

Buna dair birçok fıkralar dinlemişsinizdir elbet. Bir tane de biz anlatalım:

Tren Haydarpaşa'dan kalkınca, karşı karşıya oturan dört yolcu, gülümsiyerek birbirlerine selâmet diledikten sonra konuşmaya başlamışlar:

— Zat-ı âliniz nirelisiniz?

— Konyalı...

— Siz?..

— Malatyalı...

— Ben, Sivaslı...

— Ya zâtiniz?..

Köşesinde sessizce oturan dördüncü yolcu, utanarak mırıldanmış:

— Öğünmek gibi olmasın emme, Kayseriliyim!

KAYMAK :

İki mânalı bir kelimedir: Biri, ayağı sürçmek anlamına gelir. Bunun da iki mânası vardır: Biri, yolda yürürken, karpuz kabuğuna, yaş ve kaygan bir maddeye basarak olur ve insan düşer. Kışın bu olaya çok rastlarız.

Öbürü, ticarette, siyasette, memuriyette olur: Ayağını kaydırdı, derler.

Bilmecesi vardır:

— Bilmece, bildirmece,
El üstünde kaydırmaca!
Nedir o, bil!
— Sabun!
— Bilmece, bildirmece,
Dil üstünde kaydırmaca!
Nedir o, bil!
— Dondurma!

İkincisi, sütten yapılan ve ekmek kadayıfı ile tadına doyum olmıyan kaymaktır.

Bu kaymağın da ayrıca bir mânası olduğunu şu halk türküsünden anlıyoruz:

İçtiğimiz konyak,
Mezemiz kaymak!
Sen kimin yârisin aman
Her yanın oynak!

KÜPE :

Kulağa takılan süs. Çeşidi vardır: Gül küpe, salkım küpe, halka küpe, tek taş küpe.

Halk şairi, uzun küpeli sevgilisini iki mısrada resim gibi çiziyor:

Pencereden el eder,
Küpeler, gel, gel eder!

Bazı olaylar için «Kulaklara küpe olsun!» derler...

Bunun en son örneğini, 27 Ekim pazar günü bütün memleket gördü.

KAZ :

Malûm kümes hayvanı. Galiba hayvanların en akılsızı olacak: Hakaret olarak «Kaz kafalı» deriz.

Kaz, atasözlerine de girmiş tir: «Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez» derler.

Fıkra :

Bir bahçedeki tavukları çalmağa gelen hırsız, gece kümes kapısını açınca, içerideki kaz tıslar:

— Tısss!..

Bunu, kendisinden evvel gelmiş bir başka meslekdaşı sanan hırsız, yavaşça:

— Peki, peki, der, susayım. Yarı yarıya paylaşırız!

KARYOLA :

Yatacak yer. Tek kişiliği, çift kişiliği vardır. Demirden de olur, tahtadan da... Karyolanın aslı iki ayrı kelimedir: Kara ve yol. Mânası, karıyı yola getirecek yer demektir.

Haftanın

Sinirli hasta!

Yaşlı bir kasaba doktorumuzun sinirli bir hastası vardı. İhtiyar bir çiftçinin karısı olan bu hasta hep olmadık saatlerde telefon eder ve hayli uzak olan çiftliğe doktoru çağırırdı. Her seferinde de, atla veya araba ile uzun ve yorucu bir yolculuk yaparak gelen adamcağız hastayı evde bulamaz ve geri dönerdi. Zira kadının bu müddet zarfında sinirleri yatışır ya alışverişe veya komşuya giderdi. Seneler sonra günün birinde bu kadın öldü ve cenaze merasiminde doktoru da gören bir tanıdığı sordu:

— Hayrola doktor! Seni bir cenaze merasiminde ilk defa görüyorum.

Doktor gülümsedi:

— Meraktan geldim azizim. Acaba bu sefer şu kadıncağız tabutunun içinde mi değil mi anlıyayım diye...

Cins köpek

Küçük oğlan çirkin, uyuz, pis bir sokak köpeği bulmuş altalta üstüste yuvarlanarak oynuyordu. Oradan geçen bir adam yanlarına yaklaşıp sordu:

— Ne Güzel köpek bu böyle, cin si denir?

Küçük gayet ciddî cevap verdi:

— Polis köpeği!

— Yaa.. Ama hiç de polis köpeğine benzemiyor.

— Tabiî benzemez! Gizli ajanlar bürosunda çalışıyor zira...

Tedavi

Şişli'li iki komşu işlerine gitmek üzere otobüs bekliyorlardı. Biri diğerine sordu:

— Karınızın tedavi için Avrupa'ya gittiğini işittim doğru mu?

— Evet..

— Peki nesi var?

— Hiç nesi olacak. Geçen ay amcasından miras kalan 200.000 liradan başka bir şeyi yok.

Küçük balıkçı

Balık avlayan küçük oğlana oradan geçen yaşlıca bir adam seslendi:

— Hey küçük! Kaç balık yakaladın bakim.

— Bunu ve bundan sonra bir tane daha yakalarsam, iki tane yakalamış olacağım amca...

Temizlik

Öğretmen, hiddetle Cengize çıkıştı:

— Cengiz bu sabah yüzünü iyi yıkamamışsın. Kahvaltıda yumurta yemiş olduğun besbelli.

Cengiz sırıttı:

— Hayır öğretmenim bilemediniz. Bu sabah sadece süt içtim yumurtayı dün sabah yemiştim.

YALDIZLI HAPLAR

★ *Bir adam ne kadar fazla şeyden utanırsa o kadar hürmete lâyıktır.*

★ *Yollar emniyette ama hırsızlıklar duvarların ardında oluyor.*

★ *Biri düşerse herkes üstünden geçer.*

★ *Hakikat çıplak gezmeyi sever.*

★ *Çirkin kadın aynayı sevmez.*

★ *Allah maymunları çirkinler öğünsün diye yaratmıştır.*

★ *Sizin aşk dediğiniz şeyi bütün erkekler her güzel kadın için duyarlar.*

GÖVDE

U

Dalgınlığı meşhur kongreye davet edilmiş olgun ve zarif karısı:

— Hayatım, dedi. tığını biliyorsun, iştira rinde toplanacağından Her gün gömlek değiş

— Peki canım. Zat

Profesör seyahatten

— Her gün gömlek

Profesör, elini göğs

— Karıcığım unut lek hâlâ üzerimde duru

Fıkraları

Kalp hastası

Doktor Safter, orta yaşlı hastasına sordu:

— Neden şikâyet ediyorsunuz?

Hasta biraz durakladıktan sonra:

— Bilmiyorum dedi. Bazen öyle oluyor ki, kalbimin yerinden kopup ayaklarıma indiğini hissediyorum.

O sırada zihni bir şeye takılan doktor:

— Peki, dedi. Hemen ayakkabılarınızı çıkarın da sizi muayene edeyim..

Red cevabına karşı

Güzellik müsabakalarından birinde iyi derece alan bir güzelimize zengin bekârlarımızdan F. K. talip oldu. Fakat teklifini şiddetle ve kaba bir şekilde reddetti.

F. K. işi pişkinliğe vurarak:

— O halde dedi, bir iyilik yapın. Bana iyi bir aşçı kadın bulun!..

Renk meselesi

Dedikodu yazarı, bir müddet evvel nişanlanan tanınmış bir ressamımıza sordu:

— Düğün gününü kararlaştırdınız mı?..

Ressam, piposundan bir nefes çekerek ümitsizce cevap verdi:

— Hayır, yatak odasının rengi için bir türlü anlaşamıyoruz!..

Tasarruf!

İki harp zengini konuşuyorlardı:

— Bugünlerde işler kesat gidiyor, biraz tasarruf yapmak lâzım..

— Evet, ben de aynı fikirdeyim. Masrafları kısmalıyız. Meselâ ben kendi hesabıma bundan sonra viskiyi sodasız içeceğim!.

...GÖSTERİSİ!

...r muyum hiç!

... profesörümüz, Avrupa'da ilmî bir ...zırlığını bitirip hareket edeceği gün,

...ğindeki şöhretinin hudutlarımızı aş...ceğin kongrede bütün gözlerin üze...n. Onun için sana bir tavsiyem var: ...sin.

...vuluma fazla gömlek koymuştum....

...ince, karısının ilk sorusu bu oldu:

...iştirmeyi ihmal etmedin ya?

...ötürdü:

...yum hiç? Bak, giydiğim dört göm-

Biftek

Lüks lokantanın garsonu nezaketle eğilerek müşteriye sordu:

— Bifteğinizi nasıl buldunuz?

Müşteri güldü:

— Sormayın şansım varmış fazla aramadım. Patatesleri kaldırdım bir de baktım altlarında değilmiymiş?

Cennette miyim?

Zavallı adamcağız dört gün ölümle pençeleşmiş ve kendini bilmeden yatmıştı. Beşinci gün gözlerini açtı ve rahat bir sesle:

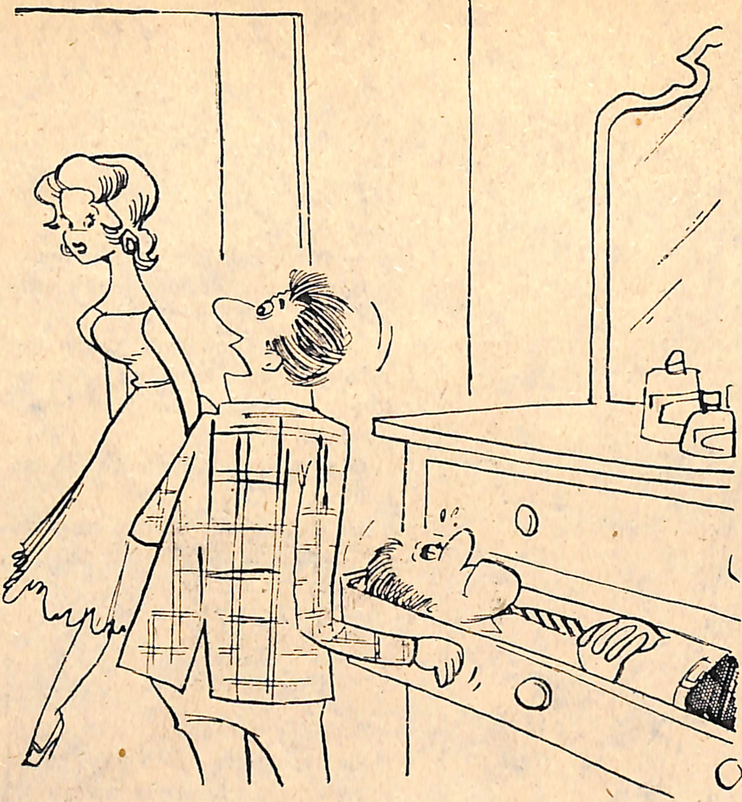
— Oh! dedi. Ne rahat ne güzel. Cennette miyim yoksa?..

Yatağın yanında oturan karısı cevap verdi:

— Hayır sevgilim. Yanında ben varım.

BÜYÜK LAFLAR

- ★ *Biri ekmeği getirirken öbürü de tuzu hazırlamakla mükelleftir, tütüne gelince... Bu hesabo dâhil değildir.*
- ★ *Sonradan insanı kendinden tiksindiren şeye vicdan derler.*
- ★ *Paranın satın alabildiği yegâne aşk, köpektir.*
- ★ *Su, potinlerinin ve yıldızlar ruhunun içinden geçiyorlardı. (Modern bir romandan).*
- ★ *Zekâ ve tabiat, daima aynı şeyi söylerler.*
- ★ *Çocuk insanın babasıdır.*

— Sana kaç defa söyledim, sana ait olan şeyleri bu dolaba koyma diye!. (İtalyan)

Bir Film Çeviriliyor!

Mr. De. Mille o mevsimin en pahalı ve büyük filmini hazırlıyordu... Bunun için en meşhur artistler angaje edilmiş. Milyonları aşan meblâğlar sarfı ile en ufak teferruat tamamlanmıştı. Binlerce figüran, orijinal kıyafetler, atlar, arabalar, hattâ domuzlar, inekler, kovboylar, kızılderililer her şey tamamdı. Söylediğimiz gibi o senenin en masraflı ve büyük filmi olacaktı bu.. Filmin çekilmesine başlandı, önce her şey yolunda gitti. Mr. C. B. de Mille hayatından son derece memnundu.

Böylece filmin en kalabalık ve masraflı sahnesine sıra geldi. Mr. De Mille bu sahnenin şahane olması için hiç bir şeyi esirgememişti. Üç kamera bu muazzam sahneyi çekmek için hazırdı.. Ve nihayet C. B. de Mille'in bir işaretiyle oyun başladı. Oklar uçuyor, atlılar, kızılderilileri kovalıyor. Silâhlar atılıyor, ölüler birbiri üzerine yığılıyor, kan gövdeyi götürüyordu. Bu arada günlerdir hazırlanmış olan vagonlar, samanlıklar ve dekorlar ateşe verilmişti... Eh bu sahne bundan daha canlı çevrilemezdi.. Ortalık toz duman içinde idi. Mr. De Mille 1 numaralı kameraya koşup heyecanla sordu?

— Nasıl hepsini tesbit ettiniz mi?

Kameradaki adam:

— Bir sahne dahi çekemedik diye cevap verdi. Daha başlar başlamaz atlardan biri objektifi tekmeledi ve makine işlemez oldu.

Mr. De Mille oradan 2 numaralı kameraya seğirtti. Oradaki adam daha sormadan.

— Mr. De Mille diye bağırdı. Şu olanlara bakın. Yanan vagonlardan biri olduğu gibi buraya yuvarlandı, her şeyi yanmaktan zor kurtardık ve bir metre bile film çekemedik.

Üç numaralı kamera bütün manzaraya hâkim bir kayalık üzerine yerleştirilmişti ve görünüşünde de bir acayiplik yoktu. Kanter içinde kalan De Mille o tarafa doğru yollandı ve tepeye doğru seslendi.

— Sahneyi olduğu gibi filme aldınız tabii değil mi?

Kameradaki adam sakin sakin oturduğu iskemlesinden kalktı, ellerini ağzının etrafında boru gibi yapıp cevap verdi:

— Hazırım ve işaretinizi bekliyorum Mr. De Mille... Çekeyim mi?

★ AMERİKAN MİZAHINDAN ★

Teksasın Soğuğu

TEKSAS'IN kuraklığını, timsahlarını, sıcağını biliyordunuz ama, herhalde soğuğundan haberiniz yoktu değil mi? Ama siz onu bir de atmasyoncu Teksaslılara sorun bakalım..

★ Teksasta öyle soğuklar olur ki, inekler süt yerine kaymaklı dondurma verirler.

★ Kışın petrol kuyularından çıkarılan petrol, büyük kaya parçaları halinde arabalara yüklenir ve temizlenmeğe yollanır.

★ Kış rüzgârları o kadar şiddetli eser ki, avcılar borularını üflemez, sadece başları üzerinde tutarlar ve rüzgâr boruyu öttürür.

★ Kayalık dağlar daima karla örtülüdür ve şayet oradan geçecek olursanız, karlar üzerine düşen gölgeniz, soğuğun şiddetinden donar kalır. Çiftçiler de bu gölgeleri toplar ve bostan korkuluğu olarak kullanırlar.

★ Her kış büyük Tuz gölündeki bütün su kaybolur, bu hâdisenin de sebebi soğuktur; şöyle ki, kışın göldeki ördeklerin ayakları etrafındaki su donar bundan rahatsız olan ördekler bu buzu eritmek için Panamaya uçarlar; tekrar gelirler ve böylece göldeki su bitene kadar, bu olay tekrarlanır.

★ Bu kadar soğuk elektriğe de tesir eder o da donar. Kışın Teksas'ta elektriğinizin gece yanması için elektrik düğmesini, öğleyin çevirmeniz icabeder.

★ Bir ara Teksasa yerleşmek istiyen bir grup, Eskimo oradaki soğuğa dayanamamış ve ölmemek için memleketleri olan Şimal kutbuna dönmeğe mecbur olmuşlardır.

★ Bu kadar soğuk, dünyanın hiç bir tarafında görülmemiştir. Söylenilen lâkırdılar dahi donar kalır ve size ne söylendiğini anlamak için, ilkbahara kadar beklemek zorunda kalırsınız.

★ Bir kaç sene Teksas'ta yaşayıp Washigton'a dönen bir adamcağıza meraklılar sor dular:

— Hakikaten oraları söylendiği kadar soğuk mu?

Bir müddet düşünen adam, şöyle cevap verdi:

— Elbette soğuk. Yazlar da o kadar kısa olur ki, eğer aklımda yanlış kalmadıysa, evvelki yaz bir gün sürmüş ve çarşambaya isabet etmişti.

★ Gündüzün yollara düşen güneş ışığı donar kalır ve kışın geceleri ortalığı bu donmuş güneş ışığı aydınlattığı için, caddelerde elektrik yakılmaz.

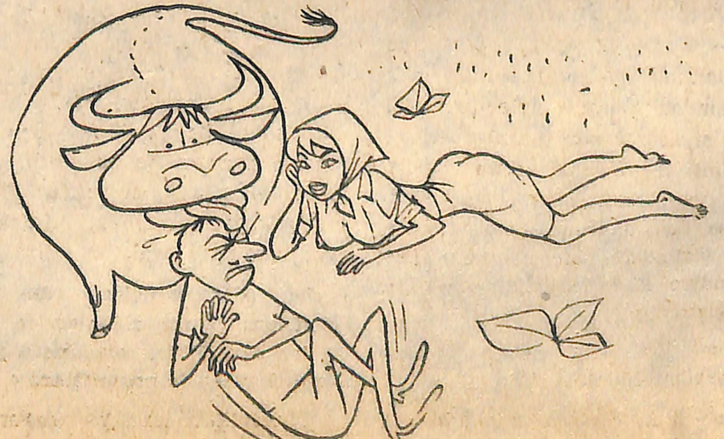
★ Mahkeme binası üzerindeki büyük saat da kışın donar ve durur. Yaz gelince, işlemeğe başlar ve kaybolan zamanı telâfi etmek için bir kaç gün saatın kolları fırıldak gibi döner.

★ Yıllarca Teksas hududundaki evinde yaşamış olan Bill Kamat, yapılan bir hudut tashihi sonunda Teksaslı olmaktan çıkıp Lousiana'lı oldu.

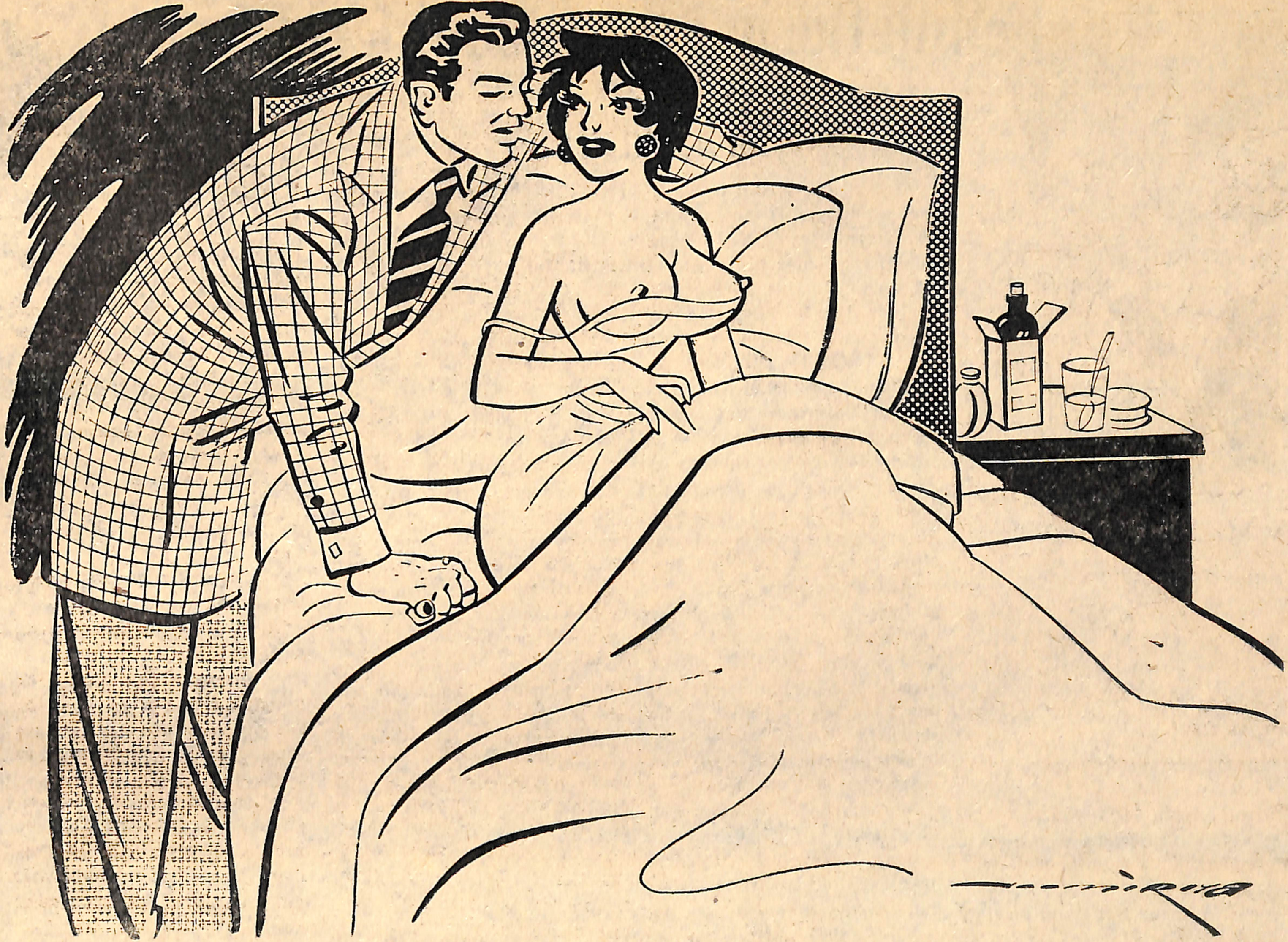
Bu vaziyetten memnun olup olmadığını soran bir dostuna, şöyle cevap verdi:

— Teksas hiç bir yere benzemez ama ben de artık çok ihtiyarladım, o soğuklara dayanamıyordum doğrusu.

Yaaa, dostlarım! Bu Teksas böyledir işte.

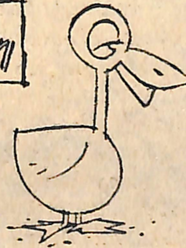
— Nedense sana bir yakınlık duydu kocacığım!..

— Sevgilim, bana bir Asya gribi mikrobu verir misin?..

Hayvan Kardeşlerim

Ördek

ÖRDEK, hayvanların yüksek sosyetesinden olduğundan, renkli, parlak kumaşlardan iyi dikilmiş elbiseler giyer. Hemen bir açılış törenine gidecekmiş gibi her zaman resmî kıyafetle dolaşır. Paytak paytak konuşmasına bakılırsa, bir tören ziyafetine geç kalmış sanılır.

Her nekadar yüksek sosyeteden bir hayvansa da, mahrem yerinde mücevher kaçırmadığı, özel arabasında uygunsuz durumda yakalanmadığı, gece yarılarından sonra rezaletini ortaya çıkarmadığı için, onun yüksek sosyeteden olmadığını söylerler. Ama, ördeğin siyasî bir hayvan olduğunda herkes birliktir. Siyaseti çok sevdiği, onun ikide birde,

— Vak vak vak!.. diye aynı sözleri söyleyerek nutuklar çekmesinden kolayca anlaşılır. Ancak siyaset yapan insanlardan çok önemli bir ayrımı vardır. Şaşılacak yani, onun hem siyaset yapması, hem de prensip sahibi olması, sözünden hiç dönmemesidir. Şimdiye kadar ördeğin makam değiştirdiği,

«— Vak, vak, vak!..» derken sonradan döneklik edip,

«— Vik, vik, vik!..» dediği duyulmamıştır. Hiç bir baskı karşısında,

— Vik, vik!.. dememiştir.

İnsanlar gibi ördeklerin de yabanisi, ehlîsi olmak üzere iki türlüsü vardır. Ördeğin yabanisi uçar, ehlîsi kaçar. İnsanın ise yabanisi kaçar, ehlîsi uçağa, arabaya biner uçar.

Daha kodaman olmamış, yâni kartlaşmamış acemi siyasetçiye palaz dendiği gibi, ördek yavrusuna da palaz denir. Ördek önce palazlanır, sonra ördekleşir. İnsan önce palazlanır, sonra kodamanlaşır. «Şaşkın ördek kıçından dalar» derlerse de bu sözün gerçekle hiç bir ilgisi yoktur. Şaşırınca kıçtan dalmak, ördekten çok, insanlara özgü bir iştir.

Paytak yürüyüşleri, vak vak deyişleri, burun biçimleri ile bazı insanlar, ördek olacakken yanlışlıkla insan yaratılmışlardır.

Oturdukları koltuğu değerlendirmeyip, tam tersine oturdukları koltuktan değer alan politikacılar, her nedense, herkesin kendilerine ördek dediği evhamındadırlar. Böyle işkillilere,

«— Hava yağmurlu...» diyecek olsanız,

«— Vay sen bana ördek dedin!..» diye üzerinize vak vaklarlar.

Küçük bir başarıdan başları dönen insanların burnu gururla havaya baktığı gibi, yiyecek bir şey bulunca başını suya daldıran ördeğin de gururdan kıçı havaya kalkar.

Ördeğin edebiyatımızda çok önemli yeri vardır. Büyük hicivci Fazıl Ahmet Aykaç bile ördeklerin, kazların sâyesinde şu mısralarla edebiyatımıza girmiştir:

Ördeklerden bir filo,
Bir de kazdan amiral...

Bir kaz, nerde ördekleri bulsa, hemen önlerine geçer, kendisini filo komutanı sanır.

Bir insan ne kadar zengin olursa olsun, belki her şey alabilir ama ördek alamaz. Zengin aşırsa aşırsa, arabasını dağdan aşırır. Oysa ördek, suya dolar, suda yüzer, karada yürür, havada uçar. Hem de bunları yapabilmek için zengin olmaya ve arabaya ihtiyacı yoktur.

Sun'î benzin, sun'î ipek, sun'î ilkah, sunî peyk, sunî demokrasi yapan insanoğlu bir de sunî ördek yapmıştır. Ama insanlar yaptıkları ördeği kendileri de beğenmemiş olacaklar ki, hastanelerde kullanılır ve içine hastalar işerler. İnsanın yaptığı ördeğin küçüğüne, sübek denir, buna çocukları tutarlar.

Haşarılık etmekten hoşlanan insanoğlu, kuluçka tavuğun altına ördek yumurtası koyacak kadar işi azıtmıştır. Zavallı tavuk altından çıkan ördek yavrularının suda yüzüşünü şaşkınlık içinde seyreder. Bu şaşkınlık daha çok çocukları kendilerine benzemiyen, iyiden kötü, kötüden iyi çocuk çıkan insanların şaşkınlığına benzer. Analar, babalar, kendi çocuklarına, anaç tavuğun ördek yavrularına şaştığından daha çok şaşar.

Milletlerin Güldükleri

Marylin Monroe ve beyni!..

Düşmanı olmayan adam!

Genç ve ateşli rahip yolda hayli yaşlı bir dindaşını yakalamış ve insanların hiçbir menfaat gözetmeden birbirlerini kardeş gibi sevmeleri lâzım geldiğinden, bunun insanlığı kurtaracak yegâne yol olduğundan bahsediyordu. İhtiyar adam rahibin lâfını kesti:

— Rahip Efendi! Bak ben 95 yaşındayım ve hayatta bir tek düşmanım yok.

— Ne kadar iyi! Bunu nasıl temin ettiniz peki sorarım size..

İhtiyar gülümsedi:

— Nasıl olacak; hepsinden daha uzun yaşıyarak.

İtalyan

Kalabalık aile

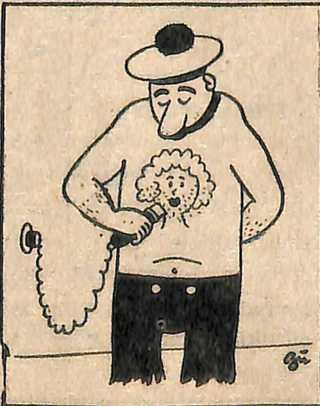
Küçük oğlan kız arkadaşına anlatıyordu:

— Biz tam on erkek kardeşiz ve hepimizin bir kızkardeşi var...

— Oo... Ne kalabalık aile! Demek tam yirmi kardeşsiniz?

— Yooo... Biz sadece onbir kardeşiz!

(İtalyan)

YAZISIZ!..

— Alman —

Son dilek!

Meşhur artist John Barrymore çok şakacı bir adamdı ve hayatı boyunca yaptığı nükteler, şakalar her yerde hikâye edilirdi. Hattâ ölüm döşeğinde dahi bu huyundan vazgeçmemiş ve en yakın dostu Gene Fowler'la şakalaşmaktan kendini alamamıştı.

John Barrymore çok ağır hasta idi ve herkes gibi en yakın arkadaşı Gene Fowler da onun ancak bir iki günlük ömrü kaldığını biliyordu. Sevgili dostunu son defa ziyaret etmek istedi. Zaten o da durmadan arkadaşının ismini sayıklıyor, onu görmek istiyordu. Kliniğe geldi onu John'un kaldığı odaya aldılar. Büyük artist adetâ bir mum gibi erimiş ve ölümün gölgesi daha şimdiden üzerine çökmüştü. Gene'i görünce gözleri parladı ve fısıldar gibi bir sesle:

— Gene dedi, yanıma gel. Elimi tut!

Gene Fowler gözleri yaşlarla dolu ve kalbi teessüründen parçalanarak yatağa yaklaştı, biricik dostunun soğuk elini, elleri içine aldı. John Barrymore yeniden fısıldadı:

— Daha yakınıma gel Gene. Eğil! Hah şöyle. Kulağına söyleyim, zira sesim çıkmıyor. Sana çok mühim bir şey sormak istiyorum Gene. Ama bana söz ver doğru cevap vereceksin. Bak ben artık ölüyorum. Haydi söz ver doğruyu söyliyeceğine.

Zavallı adamcağız gözlerinden boşanan yaşları artık tutamamıştı. Her ne sorsa doğru cevap vereceğine namusu üzerine söz verdi. Yeminler billâhlar etti. Bu kadar hararetli teminata inanan ve kani olan John Barrymore'un yüzünde müsterih ve muzip bir tebessüm belirdi ve hıçkırıklar içinde sarsılan sevgili, biricik dostunun kulağına şu sözleri fısıldadı:

— Gene bütün arkadaşlığımız boyunca merak etmiş fakat sana soramamıştım. Senin için Buffalo Bill'in gayri meşrû oğlu diyorlar; doğru mu Allahaşkına!

Semiramis AYDINLIK

— Ne zaman yeni bir şapka giysem, kocam böyle yapar!..

(İtalyan)

Zamane çocukları

Küçük Freddie ve annesi, meyvecinin önünden geçiyorlardı. vitrinde nefis kirazlar vardı. Freddie'nin bakışını gören manav:

— Alsana kirazlardan Freddie, dedi.

Fakat çocuk elini uzatmadı. Manav bir daha ısrar etti, en sonunda kendi bir avuç kiraz alıp Freddie'ye uzattı. Tekrar yola koyuldukları zaman annesi Freddie'ye sordu:

— Nasıl oldu da kirazlardan almadın Freddie?

Oğlan, şeytan şeytan gülümseyip:

— Yaa dedi, yağma mı var. Niye ben alayım, onun eli benimkinden en az üç defa daha büyük!..

(İngiliz)

— Rahat dur Carlo, adam bize bakıyor!..

(İtalyan)

Doktorun fikri

Samuel F. Morse telgrafı keşfetmeden önce resim yapardı ve hayli iyi bir ressamdı.

Bir gün dostlarından bir doktoru atelyesine davet etmiş yaptığı tabloları gösteriyordu. Bir ara doktorun ölmekte olan bir adam tablosu önünde fazlaca durduğunu farkedip yanına yaklaştı ve sordu:

— Nasıl? Bunun hakkındaki fikriniz nedir?

Doktor tabloya bakmağa devam ederek cevap verdi:

— Malarya.

Amerikan

İki mezar taşı

Jared Bates'in aziz hatırasına:

Kendisi 6 Ağustos 1950 de öldü. 24 yaşındaki dul karısı Elm Street'de oturmaktadır ve bir erkeği mesut edecek bütün evsafı haizdir.

★

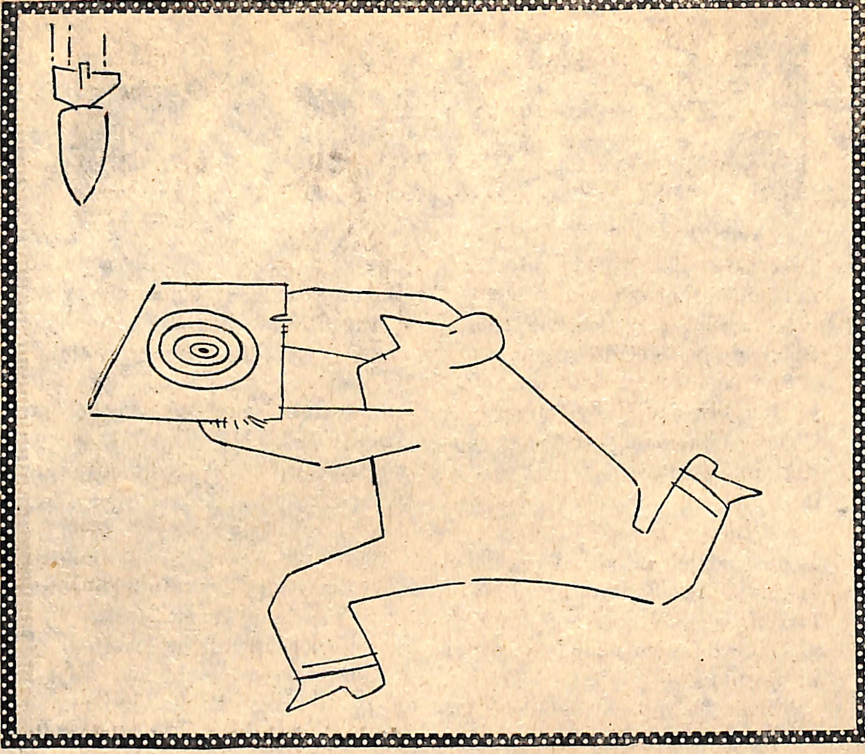
Bu taşın altında: Mayısın 21 ci günü dilini artık ebediyen tutmasını öğrenen Ana Bello Young yatmaktadır.

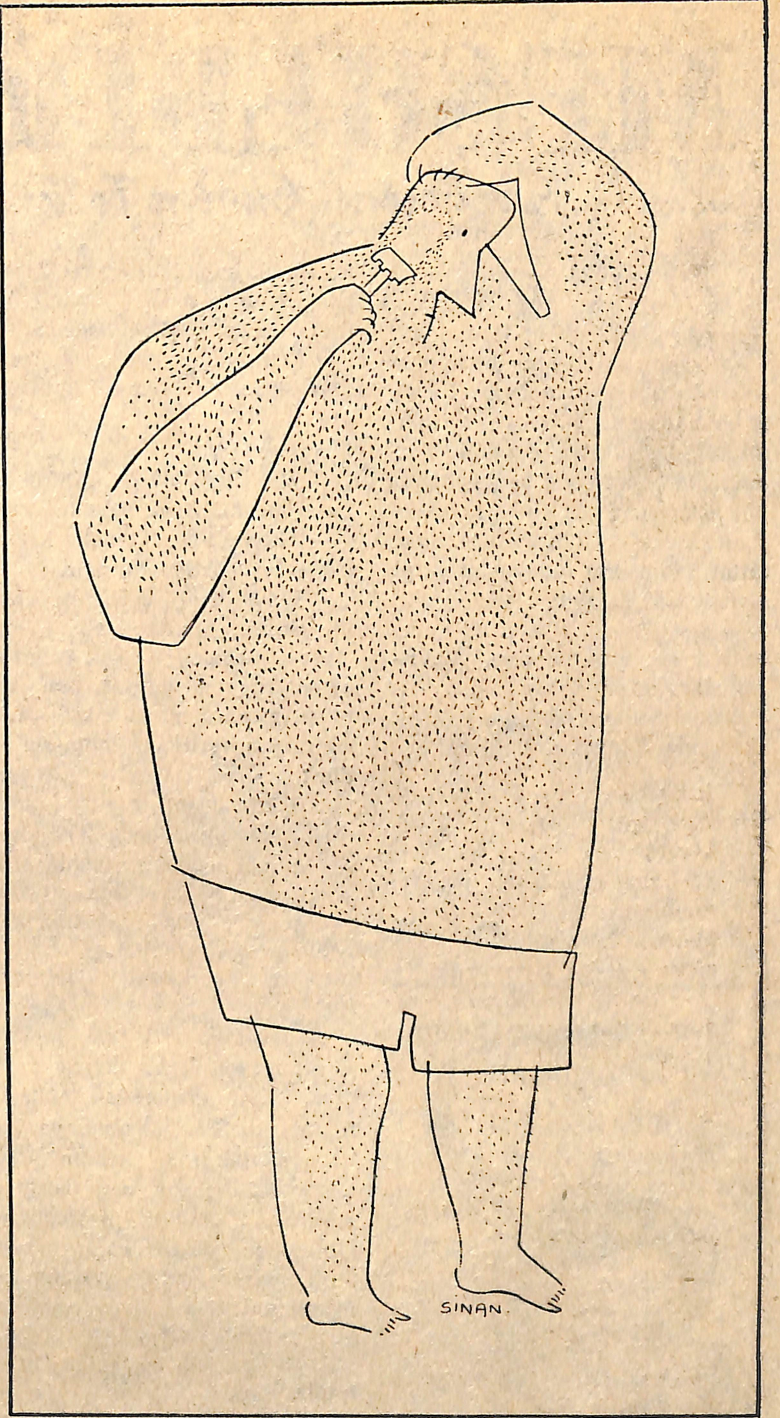
(Amerikan)

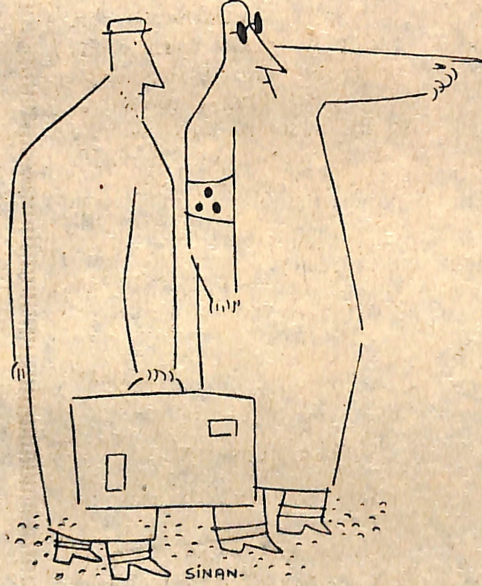
YAZISIZ!..

(Fransız)

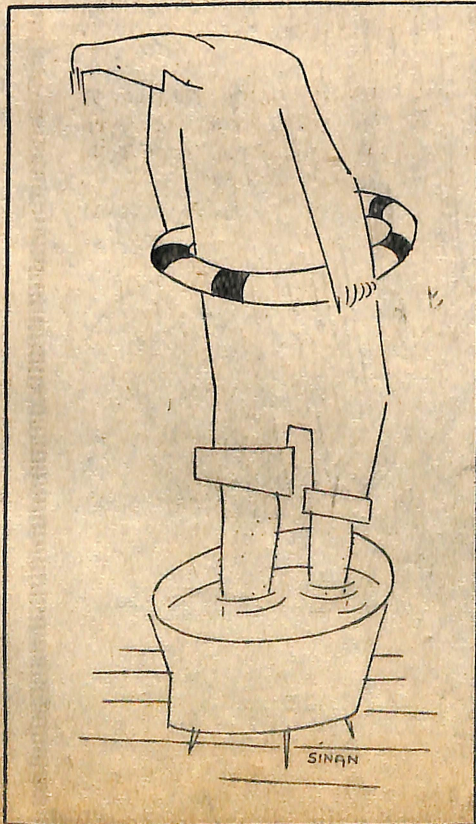
Sinan Bıçakçıoğlu

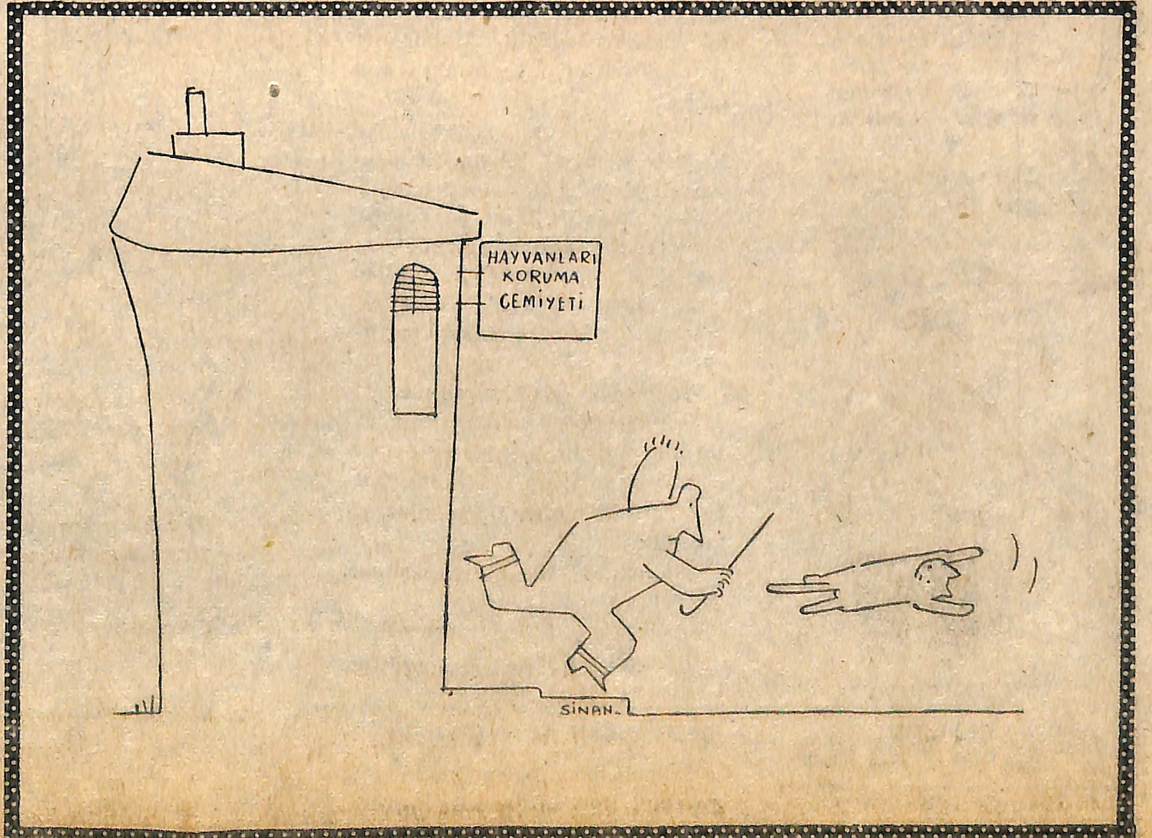

İstanbul'da doğmuş. Yirmi altı yaşında. İlk karikatürü Mizah mecmuasında çıkmış. Arasıra, imzası Akbaba'da da görünür.

İki buçuk yıldır yalnız yazısız karikatür çizen Sinan, kendine göre bir karikatür anlayışı içindedir ve eserlerini yalnız bir kişiye beğendirmek kaygusundadır: Kendisine!

Ne mutlu ona!

MEŞHEDİ ile Devr-i Âlem

Ercüment Ekrem Talû

— 38 —

Alaycı bir kahkaha salıverdim:

— Yazık, dedim, bunun kıymetini takdir edemiyorsunuz. Bu öyle bir hâdise ki, bütün tıp tarihini altüst edecek. Her tedavinin başlangıcını teşkil eden barsak temizliği tedavisinin tâ Büyük İskender zamanındaki hekimler tarafından tatbik edilmekte olduğu bu suretle meydana çıkıyor.

— Evet, hakkınız var. İlkin birdenbire işin ehemmiyetini kavrıyamadım.

Karşımdakinin zekâsını hor gururcesine dudağımı büktüm.

— Tabiî. Çünkü bunlar yüksek ilim dâvalarıdır. Şimdiye kadar bu gibi şeylerle sık sık meşgul olmak için fırsat bulamamışsınızdır.

Herif, gittikçe karşımda ezilip büzülüyor, ufalıyordu. Nerede ise fındık kabuğuna girecekti. Bir an, zihninde soru tertip etmek üzere durdu, düşündü. Sonra:

— Affedersiniz dedi, gazetem adına sizden bir dilekte bulunacağım...

— Buyurun!

— Bu âletin bir fotoğrafını lütfeder misiniz Sizde elbette vardır.

— Hayır. Fakat teneke kralına müracaatla istiyebilirsiniz.

— Olur, öyle yaparım. Ancak bir istirhamım daha var: Yarından sonra, hangi gün ve hangi saat size uygun gelirse, buna dair bizim gazetenin salonlarında bir konferans verilmesi mümkün mü dür?

— Kimin tarafından?

Gazeteci yine durdu. Arzu ettiği şey dilinin ucunda, velâkin söyliyemiyordu. Nihayet, bütün cesaretini topladı. yüzü kızararak şu cümleyi kekeliyebildi:

— Prens hazretleri lütfetmezler mi?

Bu küstahça tekliften incinmiş göründüm. Sert bir tavırla:

— Hayır, dedim. Bir Asûr hükümdarının torunu sahneye çıkıp da ayak takımını kendine muhatap edemez. Sizler maatteesüf Amerikada asilliğin ne olduğunu bilmiyorsunuz. Binaenaleyh böyle bir münasebetsizliği düşünmenizi mazur görürüm.

— O halde siz?

— Benim için de mümkün değildir.

Herifin, bu sözler üzerine duyduğu kederden, gözlerinin içini âdeta sisler kapladı. Haline acıdım. Sözlerimi tamamlıyormuş gibi:

— Fakat, dedim, bizim bir arkadaşımız daha vardır ki şimdi burada değil. O, belki arzunuzu tatmin edebilir. Bununla beraber bir defa kendisinden sormak lâzım gelir. Onun için yarın sabah sizinle gazetenizin idarehanesinde buluşalım. Ben arkadaşımı getiririm.

Adamcağız nasıl teşekkür edeceğini bilemedi. İki elimi sımsıkı tutmuş, boyuna sarsıyordu. Derken, bizi her tarafta arayan Batrus Abdullah efendi yanımıza çıkageldi:

— Efendina! Tiyatora başlıyor. Tafdal.. şabuk!

— Geliyoruz Batrus efendi.

Gazeteciye veda ederek kalktık, tiyatro salouna indik.

TORİĞİN KONFERANSI

Sabahleyin, vadettiğim, gibi gazeteci ile görüşmeğe gittik. Torik Necmi, yolda giderken, durmadan soruyordu:

— Dinini seversen, beybaba... Beni nereye götürüyorsun?

Ben ise ona muziplik olsun diye hiç bir şey söylemiyordum. Gazete idaresinin kapısına geldiğimiz vakit, artık yalvarıyordu:

— Burası neresi? Köpeğin olayım, söyle! Allah, Peygamber aşkına!.. And veriyorum... Ne olursun, ağabeyciğim?

— Gazete idarehanesi! cevabını verdim.

Torik, önümüzde göklere tırmanan, dağ kadar binaya iyice baktı.

— Sahi mi, beybaba? dedi. Burası gazete idaresi mi?

— Evet.

— Atıyorsun, vallah! Bu koskoca saray gazete idarehenesi olur mu, be?

— Gerçek söylüyorum. Yalan atmağa ne mecburiyetim var?

Parmağını ısırarak, binaya baktı. Gönlünün bütün saflığiyle:

— Vay anam vay! dedi, binaya kitaksi be, ulan İkdamcı başı kulakların çınlasın! Bizim gazetecilerin kalantoru sen olduğun halde bura ile senin o İkdam Yurdu arasında dünya kadar fark var. Seninki bunun yanında nokta kulübesi gibi kalır.

Asansörle on yedinci kata çıktık. Gazete sahibinin hususî çalışma odası orada, kendisi de bizi bekliyordu. Bir çok iltifatla her ikimizi içeriye aldı, oturttu, birer tane de yaprak sigarası uzattı.

Kendisini fazla bekletmemek için derhal Toriği takdim ettim:

— Profesör Torik!.. Asûrî Üniversitesi arkeoloji profesörü!

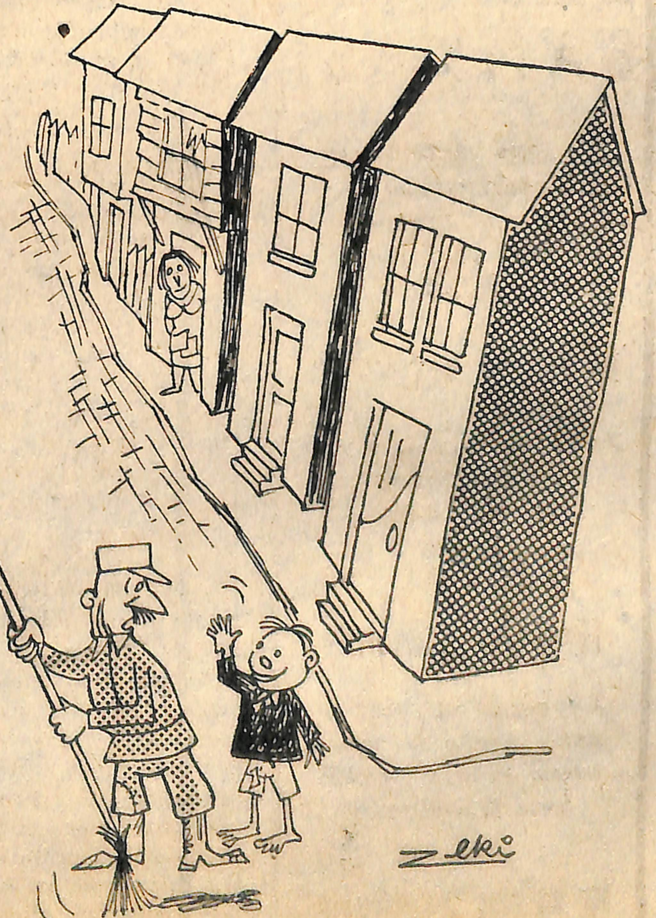
Gazeteci yerlere kadar eğilerek saygı gösterdi. Torik bir ona, bir de bana bakıyor: Bu bilmecenin hallini ikimizin de gözlerimizde arıyordu. Boş bulunup da bir çam devirmesin diye vaziyeti artık kendisine izah etmeyi uygun buldum. Gazeteciyi de ona takdim ediyormuşum gibi davranarak:

— Mister Anason Sanfransisko nun en mühim gazetecisidir... Dün gece kendisile ilk defa tanıştığım vakit aramızda kararlaştırdık, senin bir konferans vermeni istiyoruz.

— Oda nedir?

— Canım, konferansın ne olduğunu bilmiyor musun?

(Devamı var)

— Amca, annem senin süpürgeni istiyor bir dakka!..

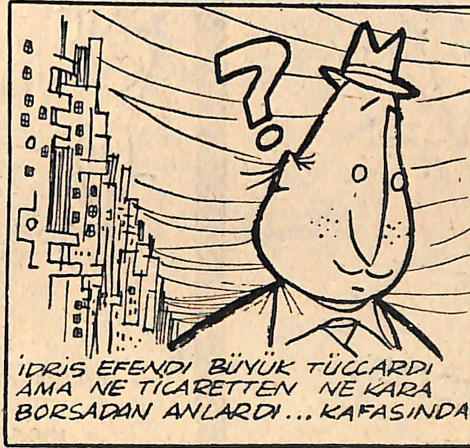
E. EKREM TALÛ — Altınkırat Ailesi — YALÇIN ÇETİN

İDRİS EFENDİ ORTAĞININ TELAŞLI KO-NUŞMASIN-DAN PİRE-LENMİŞTİ... PALAS PANDI RAS SOKAK-LARA UĞRA DI... YAZIHANEYE GELİNCE MÜ-HÜRLÜ BİR KAPI VE ME RAKLI BİR KALABALIK GÖRDÜ

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine

%50 ve %100 menfaatli

İç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

1957

İkramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

İç ve dış seyahatler

En Güzel Fıkra Müsabakası

Kadınla saat

— Şu karşıdaki şık bayanı görüyor musun? Hani canım, göğsünde kendisi gibi çok zarif bir saat var.

— Evet görüyorum.

— Zarafette kendisiyle saat arasında bir fark var mı?

— Var: Saat insana vaktini bildirir, o unutturur!

YALÇIN YAYLA
Manifaturacı - BOYABAT

Telgraf

Kasabada iki tane İbrahim Kadıoğlu vardı: Biri hoca, biri tüccar...

Tüccar, mal almak için İstanbula gittiği gün, hoca da ansızın öbür dünyayı boylayıverdi!

Ertesi sabah, tüccar İbrahim Kadıoğlundan gelen bir telgraf yanlışlıkla merhum İbrahim Kadıoğlunun evine bırakılmıştı.

Gözleri yaşlı kadın, rahmetliden gelen telgrafı okur okumaz bir çığlık atıp düştü, bayıldı.

Telgraf şu idi:

(Yolculuğum rahat geçti. Burada sıcak müthiş. Seni bekliyorum.)

Ulvi SALMAN - Güzelhisar mahallesi, Turan cad. No. 32

Eyüp sabrı!

Adam çömlekçiydi. Sabahtan öğleye kadar kanter içinde kalarak testiler, çömlekler yapıyor, sonra güneşe kurutmak için koyuyordu. Fakat hemen akabinde bir yağmur geliyor, bütün çömlekleri berbat ediyordu... Adam, bir kere, iki kere, üç kere, beş kere deniyor, hep ayni vaziyet... Üç gün, beş gün.. adam dayanamıyor, ellerini havaya açarak;

— Hey Tanrım, diyor, Adım Eyüb olmasına Eyüb amma bak bakalım yanında çömlekçi Eyüb mü yazıyor yoksa Peygamber Eyüb mü?

Çivi

Adam, yanındaki kuru, cılız, sıska birini göstererek;

— Çivi gibi adamdır, deyince, öteki hayretle atıldı:

— A, nasıl olur...

— Öyledir dostum, öyle... Başına vurmadan iş yapmaz!..

Can çıkmadan...

Muhitin tanınmış hırsızlarındandı. Yine hâkimin huzurunda idi. Bu sefer de hâkim beraatine karar vermişken, ufak bir ihtarda bulunacak oldu:

— Bir daha sefere görmiyeceğim, haydi bakalım, deyince bizim sabıkalı atıldı:

— Ne o hâkim bey? İstifa mı edeceksiniz yoksa?!

NURİ İMAOĞLU
Dizdariye Çeşme sokak No. 63/1
Çemberlitaş - İSTANBUL

Ateş

Doktor, koğuşta hastalarını yokluyordu:

— Nasılsın?.. Sancın var mı?

— Nasılsın?.. Kaşıntın geçti mi?

— Nasılsın?. İdrar söktü mü?

— Nasılsın? Ağrın dindi mi?

— Nasılsın?.. Çarpıntın azaldı mı?

O gün gelmiş bir köylünün tabelâsına bakıp sordu:

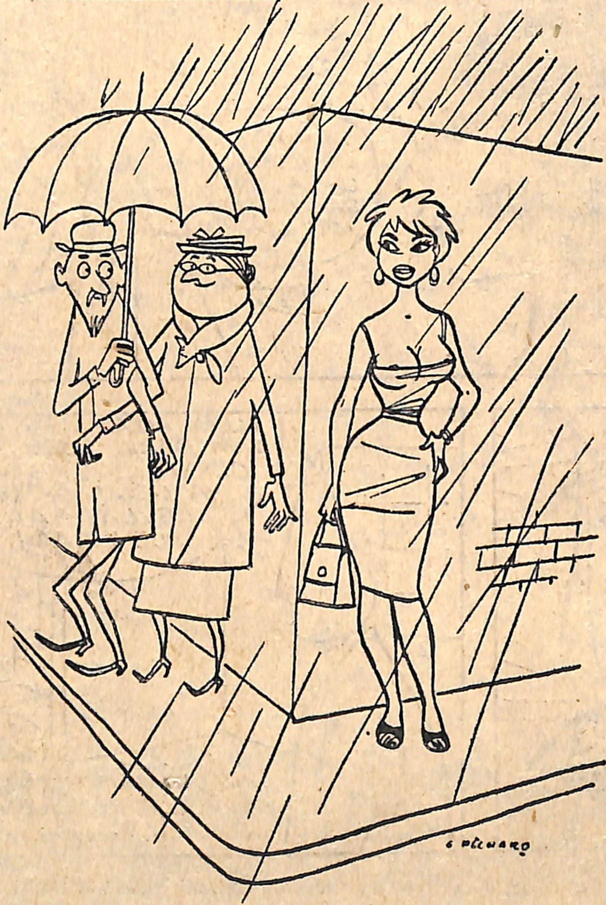
— Nasılsın?.. Ateşin var mı?

Hsta, telâşla doğrulup kibriti çaktı:

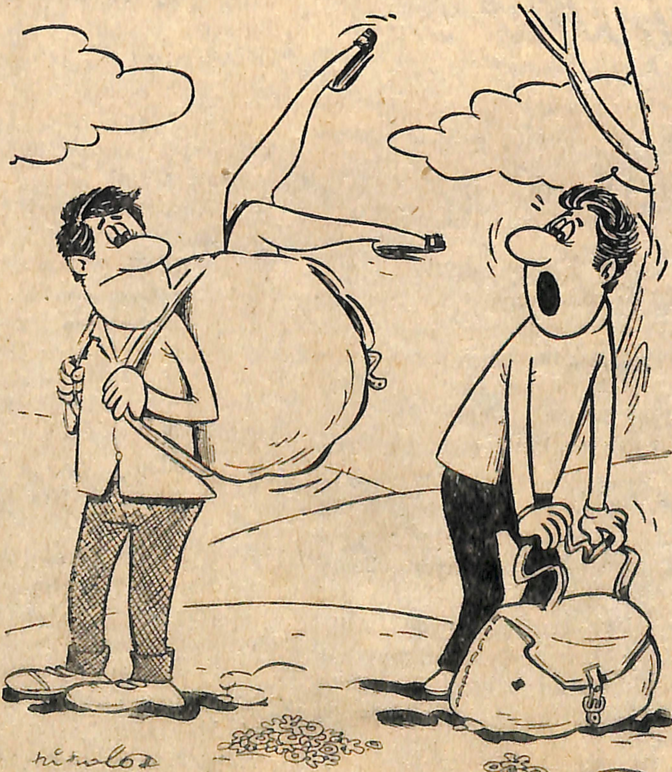
— Buyur doktor bey!

ABDÜLVEHAP TERZİ
Valabağı müessesesi, Bina 4
HAYDARPAŞA

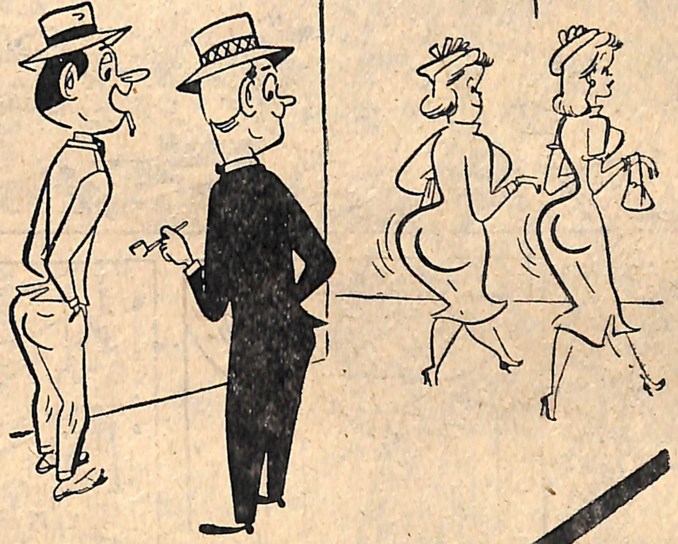
Dünya Karikatürleri

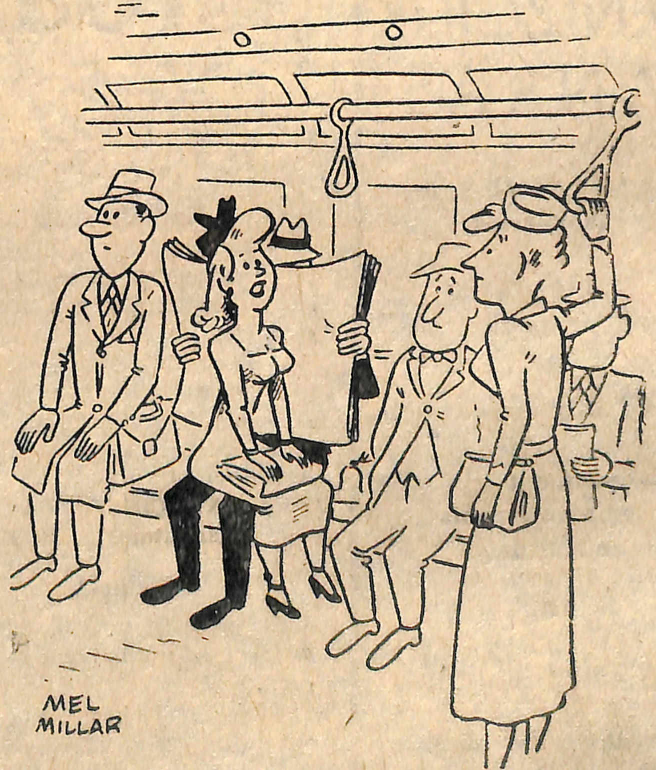
-ŞU KIZCAĞIZI ŞEMSİYEMİN ALTINA ALAYIM MI ?
-E. BEN NE OLACAĞIM ?..
-SENİN ŞAPKAN VAR KARICIĞIM !..

-OOO CORC, BÜTÜN İHTİYAÇLARINI ÇANTAYA KOYMUŞSUN !.

-BAHSE GİRERİRİM Kİ BUNLAR ANA KIZDIR !..

KIZ-NE KİBAR YOLCULARINIZ VAR !..

Grafika

Yaşama Saadeti!

Bu çocuk pürsıhhattır, neş'esi daima yerinde, tam formundadır.

Sırrı ? Gayet basit :

Her sabah kahvaltıda, fevkalâde besleyici ve lezzeti çok nefis olan SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yemeyi itiyat edinmiştir.

Vitamini bol ve daimî bir bakteriyolojik kontrol altında en iyi pastörize sütler ile imal edilen SANA hakikî bir enerji kaynağıdır.

S 103a

İkramiyeli grup mevduatı

% 25

mutlak isabet!

- Ömür boyunca aylık irat
- 30.000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 200.000 liralık para ikramiyesi
- Ayrıca umumi keşidelere iştirak hakkı

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

Bir istikbal temin eder.

TÜRK TİCARET BANKASI

T.C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1957 yılı ikramiye plânında

2.000.000 Lira

PARA

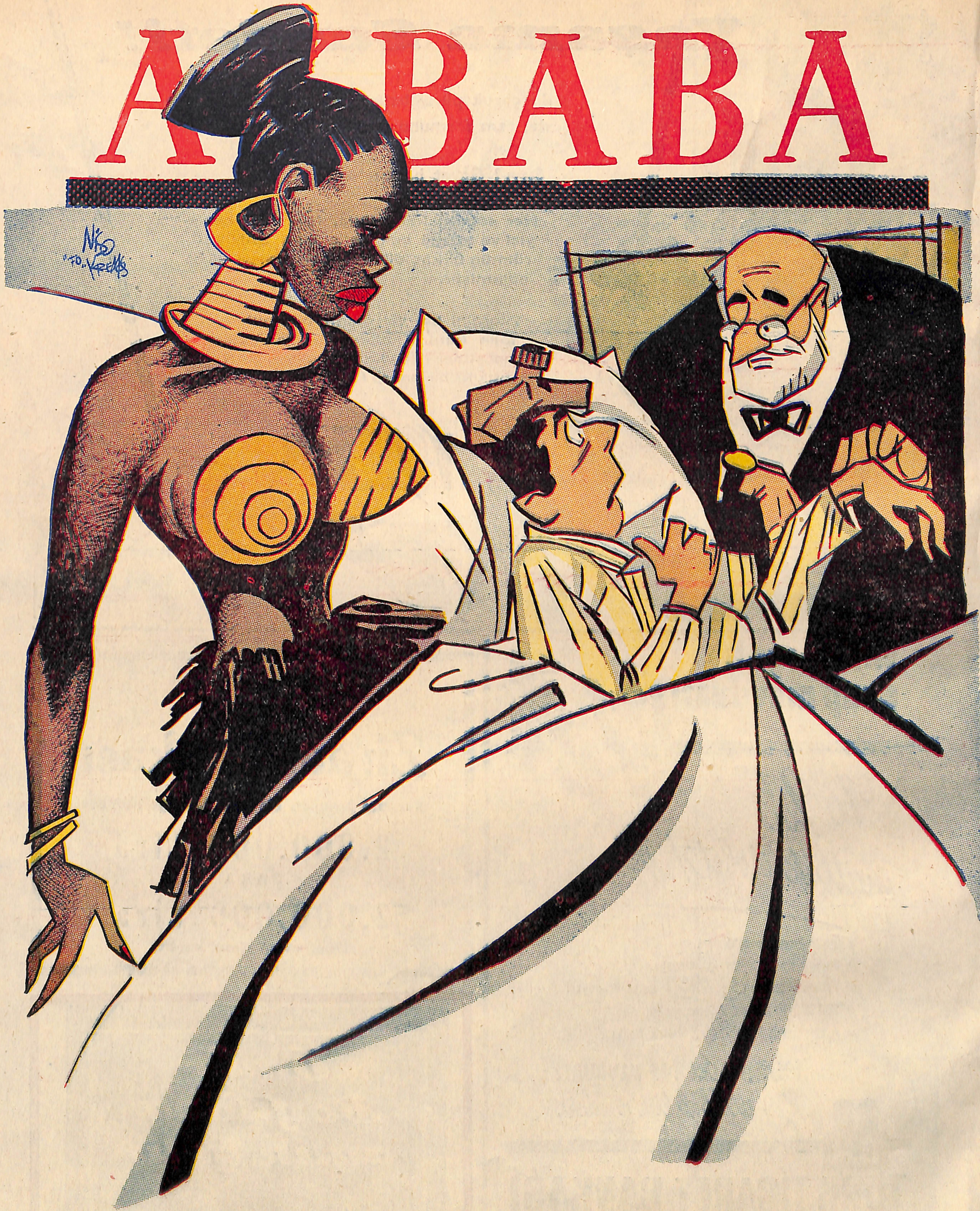
12.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi vardır.

Ömür boyunca aylık gelir.

VAKIFLAR BANKASI VERİR

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: Nehar TÜBLEK
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3, Belediye - İSTANBUL
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Doktor — Ayol, sen Asya gripine değil, Afrika gripine tutulmuşsun!...